

RECULL DE PREMSA CAP DE SETMANA

24/03/2014

Col·legi
de Periodistes
de Catalunya

 accesso

PREMSA

2

INTERNET

61

PREMSA

SELECCIÓ DE LES NOTÍCIES DEL SEU INTERÈS

Col·legi
de Periodistes
de Catalunya

COL·LEGI DE PERIODISTES DE CATALUNYA

Data	Titular/Mitjà	Pàg	Docs.
22/03/14	INAUGUREN LA MOSTRA QUE REPASSA QUATRE DÈCADES DE NOTÍCIES / EL PUNT AVUI (GIRONA)	7	1
22/03/14	LES NOTÍCIES MÉS IMPORTANTS DELS DARRERS 38 ANYS, EN UNA MOSTRA A LA CASA DE CULTURA / DIARI DE GIRONA	8	1
23/03/14	"L'OBJECTIVITAT ÉS ACCEPTAR QUE ELS ALTRES TINGUIN IDEES DIFERENTS". Rafa Gimena ha estat recentment elegit president del Col·legi de Periodistes de Lleida / LA MAÑANA DIARIO DE PONENT	9	1
23/03/14	LLEIDA, EN L'EUROREGIÓ MEDITERRÀNIA. LA CARTA DE L'ALCALDE de Lleida / SEGRE	10	1
23/03/14	CONFERÈNCIA AL COL·LEGI DE PERIODISTES / LA MAÑANA DIARIO DE PONENT	11	1
24/03/14	1714. Notícies i propaganda / LA VANGUARDIA (ED. CATALA)	12	1

PERIODISME I MITJANS DE COMUNICACIÓ

Data	Titular/Mitjà	Pàg	Docs.
22/03/14	EL PRESIDENTE DEJA SOLO A ERDOGAN POR CERRAR TWITTER / EL MUNDO (EDICION NACIONAL)	14	1
22/03/14	LA 'NOVA' PREMSA / EL PUNT AVUI	15	2
22/03/14	MARIANO GUINDAL PERIODISTA DE LA TRANSICIÓ ECONÒMICA «QUAN VAI G DIR QUE HAVIEN MATAT CARRERO BLANCO EM VAN DEMANAR SI HAVIA BEGUT» / REGIO 7 (REVISTA)	17	1
22/03/14	LA PIPA DE MARK TWAIN VOLVER A LAS GRANDES ENTREVISTAS DE LA HISTORIA DEMUESTRA QUE EN EL GÉNERO ESTÁ TODO INVENTADO / EL PAIS (ABELIA)	18	1
22/03/14	LA CCMA REVISARÀ LES RETRIBUCIONS FORA DE CONVENI ABANS DE PACTAR REBAIXES DE SOU / ARA	19	1
22/03/14	«NO ES POT NO CREURE EN EL PERIODISME». Entrevista Xavier Bosch / REGIO 7	20	1
22/03/14	ERDOGAN EVIDENCIA EL SEU AUTORITARISME AMB EL BLOQUEIG DE TWITTER / EL PERIODICO DE CATALUNYA (ED. CATALA)	21	2
22/03/14	EL MÓVIL ES EL 'REY' DE LOS MEDIOS / EL MUNDO (EDICION NACIONAL)	23	1
22/03/14	WHISKY, DONES I LLETRES KHUSHWANT SINGH (1915-2014) PERIODISTA I ESCRIPTOR / LA VANGUARDIA (ED. CATALA)	24	1

PERIODISME I MITJANS DE COMUNICACIÓ

Data	Titular/Mitjà	Pàg	Docs.
22/03/14	TELEFÓNICA Y MEDIASET AJUSTAN EL VALOR DE CANAL+ ANTE SUS PÉRDIDAS / EL ECONOMISTA	25	1
22/03/14	TWITTER COMO BARÓMETRO / EL PAIS (EDICION NACIONAL)	26	1
22/03/14	JORBA REP EL SALVADOR DE MADARIAGA / LA VANGUARDIA (ED. CATALA)	27	1
22/03/14	LA FOTÒGRAFA HI ERA / EL PUNT AVUI (GIRONA)	28	1
22/03/14	EMPRESA I TREBALLADORS DE LA CCMA ACORDEN NEGOCIAR FINS AL 30 DE MAIG / DIARI DE GIRONA	29	1
22/03/14	LOS EMPLEADOS DE TV-3 TENDRÁN DOS MESES MÁS PARA NEGOCIAR EL CONVENIO / EL PAIS (EDICION CATALUÑA)	30	1
22/03/14	EUROSPORT ES RECONVERTEIX EN EL CANAL DEL CICLISME / EL PERIODICO DE CATALUNYA (ED. CATALA)	31	1
22/03/14	LA PERIODISTA SÍLVIA CÓPPULO HA ESTAT GUARDONADA AMB EL PREMI DE COMUNICACIÓ DE FEM.TALENT, UNA INICIATIVA QUE PROMOU LA IGUALTAT D'OPORTUNITATS ENTRE HOMES I DONES. LA PRESENTADORA DEL PROGRAMA DE CA / ARA	32	1
22/03/14	ACORD A LA CCMA PER NEGOCIAR FINS AL 30 DE MAIG / EL PUNT AVUI	33	1
22/03/14	CCMA LOS COMITÉS DE CATALUNYA RÀDIO Y TELEVISIÓ DE CATALUNYA PACTARON EN LA MADRUGADA DE AYER CON LA DIRECCIÓN DE LA CORPORACIÓN CATALANA DE MITJANS AUDIOVISUALS (CCMA) ALARGAR LAS NEGOCIACIONES HASTA / EXPANSION (CATALUÑA)	34	1
23/03/14	LA PREMSA ESBORRADA / EL PUNT AVUI	35	2
23/03/14	LA POLICÍA INVESTIGA SI CANAL 9 PAGÓ A CORREA CON DINERO DE LAS NÓMINAS / EL MUNDO (EDICION NACIONAL)	37	1
23/03/14	INFORMACIÓ, LLIBERTAT COMPROMESA. ELS PERIODISTES HAN D'ESTAR EMPARATS PER LA LLIBERTAT D'INFORMACIÓ. Pau Miserachs / EL PUNT AVUI (GIRONA)	38	1
23/03/14	LA TELE DE PAGAMENT ARRENCA / EL PERIODICO DE CATALUNYA (ED. CATALA)	39	1
23/03/14	TOTS BOJOS PER LUPITA, PERÒ... DEFENSORA DE LA IGUALTAT, Eva Peruga / EL PERIODICO DE CATALUNYA (ED. CATALA)	40	1
23/03/14	UN CONCEPTO INACEPTABLE, POR TOMÀS DELCLÓS / EL PAIS (EDICION NACIONAL)	41	2
23/03/14	PERIODISTA CRÍTIC, MODERN, CATALÀ I COSMOPOLITA. Eugeni Xammar / EL PUNT AVUI (GIRONA)	43	1

PERIODISME I MITJANS DE COMUNICACIÓ

Data	Titular/Mitjà	Pàg	Docs.
22/03/14	ACORD ENTRE EMPRESA I TREBALLADORS DE LA CCMA PER SEGUIR NEGOCIANT / EL MATI INDEPENDENT DE LLEIDA	44	1
23/03/14	LA PLANTILLA DE CANAL 9 APROVA EL PREACORD PER L'ERO D'EXTINCIÓ / ARA	45	1
23/03/14	BONA PART DE LA PLANTILLA ACCEPTA EL PREACORD / EL PUNT AVUI	46	1
24/03/14	LA PUBLICIDAD DE TV3, UN PASTEL PARA EL GRUPO GODÓ O ZETA / EL MUNDO (ED. CATALUNYA)	47	1
24/03/14	VOCENTO ASUME 5,7 MILLONES POR LOS IMPAGOS DE INTERECONOMÍA / EL ECONOMISTA (ED. LUNES)	48	1
24/03/14	PLANETA JUNIOR PREVÉ DUPLICAR INGRESOS CON DREAMWORKS / EXPANSION (CATALUÑA)	49	1
24/03/14	SECRETOS DE LA BBC / EL PAIS (EDICION NACIONAL)	50	1
24/03/14	REPORTERS AMB CRONÒGRAF / LA VANGUARDIA (ED. CATALA)	51	1
24/03/14	LA UDG PROGRAMA EL CICLE 'PENSAR LA COMUNICACIÓ' / EL PUNT AVUI (GIRONA)	52	1
24/03/14	EL DIRECTOR DE RTVE QUE «CAUSÓ SENSACIÓ ENTRE LAS MUJERES» / ABC (EDICION NACIONAL)	53	1
24/03/14	LA DIRECCIÓ DE RTVV ES NEGA A firmar el preacord per l'ERO / ARA	54	1
24/03/14	LOS 'FONDOS BUITRE' HACEN CAJA CON LAS ACCIONES DE PRISA / EL ECONOMISTA (ED. LUNES)	55	1
24/03/14	LA PUBLICIDAD DIGITAL CAPTA 878 MILLONES DE INVERSIÓN EN 2013 / EL ECONOMISTA (ED. LUNES)	56	1
24/03/14	GOOGLE 'HACE UN GUIÑO' AL PERIODISMO CON UN PORTAL DE AYUDA / EL ECONOMISTA (ED. LUNES)	57	1
24/03/14	EL FUTUR DE TELEMADRID ES DECIDIRÀ DIMECRES / ARA	58	1
24/03/14	EL PERIODISTA DAVID BASSA PARLA DE XAMMAR, A L'AMETLLA / EL 9 NOU (VALLES ORIENTAL)	59	1
24/03/14	EL SUPREMO DELIBERARÀ EL MIÉRCOLES SOBRE EL ERE DE TELEMADRID / CINCO DIAS	60	1

COL·LEGI DE PERIODISTES DE CATALUNYA

SELECCIÓ DE LES NOTÍCIES DEL SEU INTERÈS

Col·legi
de Periodistes
de Catalunya

COMUNICACIÓ

L'ampli desplegament de fotografies històriques vertebrava l'exposició ■ LLUÍS SERRAT

Inauguren la mostra que repassa quatre dècades de notícies

■ 'La crònica dels canvis. El periodisme a les comarques gironines (1976-2014)' es pot veure a Girona fins al 12 d'abril

J. Camps Linnell
GIRONA

Un nombrós públic, bona part vinculat al gremi periodístic, va assistir ahir a la inauguració de l'exposició *La crònica dels canvis. El periodisme a les comarques gironines (1976-2014)*, que es podrà veure a la Casa de Cultura de Girona fins al 12 d'abril. La mostra destaca pel seu contingut històric i divulgatiu, atès que en ser molt visual, a través de la selecció de fotografia publicada als mitjans escrits, la fa atractiva per a un ampli ventall de públic.

A l'acte inaugural, l'alcaldede Carles Puigdemont

la va qualificar de "mostra emocionant", per l'acurat compendi de continguts periodístics que expliquen un període de canvis profunds de la nostra societat. Per la seva banda, Narcís Genís, que tanca una etapa de nou anys com a president a la demarcació del Col·legi de Periodistes, va aprofitar l'avinentesa per passar el relleu al càrrec a Joan Ventura, que va reivindicar "més que mai" la feina dels periodistes. Neus Bonet, degana del col·legi, també va participar-hi.

Un catàleg exhaustiu

L'exposició s'acompanya d'un catàleg que, a més de

reproduir les fotos i incorporar el recull cronològic dels fets més destacats d'aquestes gairebé quatre dècades, també analitza l'evolució dels mitjans a la demarcació. L'apartat de premsa escrita, l'ha escrit Enric Serra; el de la ràdio, Xavier Martí i Jaume Serra, i el de la televisió, Isabel Pascual. Per Enric Pujol, el catàleg recull l'eclosió que van viure els mitjans durant l'arribada de la democràcia i fins a la revolució que ha suposat per als mitjans de comunicació l'arribada de les noves tecnologies. Pel vicepresident de la Diputació, Xavier Soy, més que un catàleg "és un llibre d'història". ■

Les notícies més importants dels darrers 38 anys, en una mostra a la Casa de Cultura

GIRONA | A.S.

■ «La crònica dels canvis. El periodisme a les comarques gironines (1976-2014)», mostra des d'ahir al públic quins han sigut els fets més transcendents que han ocorregut els darrers 38 anys a les comarques de Girona, i de quina manera els han cobert els mitjans de comunicació gironins. Es pot visitar a la Casa de Cultura.

L'exposició, organitzada pel

Col·legi de Periodistes de Girona, s'articula a l'entorn de més de 100 fotografies de fets que van tenir ressò més enllà de Girona, com la mort de Salvador Dalí, el segrest de la farmacèutica d'Olot o l'atemptat d'ETA a Roses. La mostra es completa amb un catàleg que, a banda de les imatges, també recull l'evolució de la televisió, la ràdio i la premsa gironina en aquests 38 anys.

Més d'un centenar de fotografies componen l'exposició.

ENTREVISTA / Rafa Gimena, nou president de la Demarcació de Lleida del Col·legi de Periodistes de Catalunya

“L'objectivitat és acceptar que els altres tinguin idees diferents”

Rafa Gimena ha estat recentment elegit president del Col·legi de Periodistes de Lleida, càrrec que fins ara ha ocupat Josep Lluís Cadena. Gimena, de 45 anys, serà l'encarregat, durant quatre anys, de presidir aquesta institució que, segons el propi periodista, “s'encarrega d'establir els codis ètics i professionals” del món periodístic. Llicenciat en Periodisme per la Universitat de Navarra, també és el director de l'agència de comunicació Missatges i editor de la revista *Dossier Europa*, i ha col·laborat amb diaris com *La Mañana* entre d'altres.

LLEIDA *JOAN CAMA RIBES

Què és el Col·legi de Periodistes?

És un òrgan de representació col·lectiva que permet l'òptim desenvolupament de la professió. El col·legi vetlla per a que la professió desenvolupi el dret a la informació i d'expressió. A més, també ens encarreguem d'establir quin codi ètic i professional ha de tenir la professió.

Com ha arribat fins a la presidència?

Vaig començar com a membre de la junta i van ser els mateixos companys qui em van proposar presentar-me a president. Al principi em va fer respecte aquesta oferta perquè em dedico més als gabinets de premsa que a col·laborar com a redactor, però quan em vaig decidir em va fer molta il·lusió poder representar al col·lectiu durant un temps.

Què pot aportar com a president del Col·legi de Periodistes de Lleida?

M'agradaria donar especial importància a la diferència entre el dret a expressar-se i el dret d'informació. El primer dret el tenim tots, però per a exercir el dret a informar cal una formació. Això és una cosa que a mi, i a la resta de la junta, ens agradaria deixar clar a nivell social. Que la societat sàpiga que a Lleida hi ha periodistes capacitats i que cal que estem formats per a exercir la

TONY ALCÁNTARA

nostra professió, perquè si no tenim aquesta formació o no actuem amb certa ètica, el dret d'informació no estarà garantit.

Creu que la formació de periodistes a Espanya és bona?

Quan et decideixes per uns estudis tan vocacionals i et trobes amb un sistema educatiu tan pausat et pots decebre una mica. Els programes universitaris són bastant correctes però al final t'has d'acabar especialitzant en alguna àrea que realment t'interessi.

I com s'hauria d'ensenyar periodisme a la universitat?

La universitat ha d'ensenyar a pensar, a ser crític i trobar les fonts d'informació, que quan vulguis bus-

car alguna cosa sàpigues on trobar-la. Per tenir la mirada d'un periodista és millor anar a la universitat. Per fer fotos ho pots aprendre en un grau de formació professional, però per aprendre què ha de ser notícia, o no, no t'ho ensenyaran en una escola d'oficis.

Què en pensa sobre el fet que cada cop es demanin més habilitats als nous periodistes?

Si tens una formació més diversa que la resta, seràs capaç d'exercir més treballs. Al principi, no es comença treballant del que realment t'interessa, però com que tens diverses habilitats podràs exercir qual-sevol feina i, així, t'obrirà les portes cap al mercat laboral. Que un

redactor sigui capaç d'enregistrar i editar vídeos abans no s'ensenyava a la universitat, però ara és quelcom necessari. Els joves que acabaran triomfant seran els que més ràpidament s'adaptin.

Quina és la millor forma d'accedir al món laboral per a un periodista?

És important anar fent coses, ni que siguin petites, perquè el dia que vagis a buscar feina puguis ensenyar què has fet fins al moment. Ja pot ser un bloc propi o un petit vídeo per a la web de la universitat.

Línia editorial és el mateix que ideologia?

No. Una línia editorial no es tan-

ca a cap ideologia perquè els mitjans volen tenir pluralitat, com passa a *El Mundo*, per exemple, que escriuen tant declarats comunistes com gent conservadora, o a *El País*, que accepta columnistes que defensen ideologies discrepants amb el corrent del diari per apel·lar a aquesta pluralitat editorial.

Però, la línia editorial no influeix a l'hora de redactar?

En democràcia, acceptar una línia editorial vol dir acceptar la resta. Tu has de fer periodisme en base les teves idees i ideologies, però sempre reflectint la realitat. Les línies editorials s'han de conjugar amb la discrepància i hem de tenir la capacitat de dir les coses com són.

Un periodista, com a subjecte, pot ser objectiu?

Quan dius quelcom que no és veraç t'en dones compte. Per a mi l'objectivitat és acceptar que els altres tinguin idees diferents. Jo puc tenir les meves idees, però no em tanco a la resta d'opinions.

* Estudiant de Segon Curs de Comunicació i Periodisme Audiovisuals a la Universitat de Lleida

“Al principi, em va fer respecte ser el president del Col·legi, però ara em fa molta il·lusió”

LA CARTA DE L'ALCALDE

Lleida, en l'euroregió Mediterrània

ÀNGEL ROS I DOMINGO
PAER EN CAP

Aquesta setmana feia la conferència anual organitzada pel Col·legi de Periodistes, responent a la seva invitació. Enguany el tema en què em vaig centrar va ser el de la internacionalització de la nostra economia i en allò que ens cal per potenciar-la encara més. Lleida és present, des de fa temps, en un escenari internacional en què creix el protagonisme de les ciutats. L'expansió de la societat i de l'economia global disminueix el paper de les nacions i augmenta el de les ciutats, que treballen i es relacionen a escala transnacional per evolucionar i assolir noves fites.

Lleida també ha d'exercir i potenciar el seu paper internacional, sobretot en l'àmbit de l'euroregió mediterrània. Però, per fer-ho, ha de comptar amb les infraestructures de comunicació i de coneixement necessàries per competir-hi.

Capital del territori, motor d'exportacions agroalimentàries i ciutat de referència per a un ampli radi, Lleida encarà té déficits importants en les seves comunicacions. Pel que fa a les infraestructures en projecte, el més urgent és reclamar la nostra connexió amb el corredor Mediterrani. Aquesta via serà la gran vertebradora d'una regió econòmica i cultural estratègica per a Europa, l'arc mediterrani, del qual Lleida forma part. No ser part del corredor, representaria quedar fo-

ra dels mercats europeus, de l'Orient Mitjà i dels asiàtics, és a dir, fora del nostre món econòmic actual. Crec que aquesta ha de ser, en l'àmbit de les comunicacions, la principal prioritat estratègica dels responsables polítics i dels agents econòmics de les terres de Lleida.

Pel que fa a les infraestructures actuals, és imprescindible que l'A-27 des de Tarragona es completi fins a Montblanc perquè, a partir d'aquí, enllaci amb l'autopista AP-2 desafectada de peatge i arribi fins a Lleida i a Fraga. Tarragona és el port natural de Lleida, el millor punt de sortida perquè la nostra producció agrícola viatgi a través de la Mediterrània i arribi al Canal de Suez, que dona accés als mercats asiàtics.

També necessitem l'eix viari Lleida-Vielha-Toulouse, que ens ha de connectar amb els principals nusos de carreteres europees que s'originen al sud de França.

Cal també una potent xarxa de rodalies ferroviàries i recuperar l'estació de mercaderies del pla de Vilanoveta. En el món de les comunicacions aèries, ens cal que la Generalitat aposti per Lleida-Alguaire com a gran aeroport de mercaderies a Catalunya.

Tot i aquests greuges en l'apartat de les comunicacions, Lleida està present amb força en el panorama internacional, per l'empenta de les seves exportacions (en bona mesura, agroalimentàries) i per l'acció d'agents tant públics com privats que cal mantenir i impulsar encara més: Mercolleida, el Parc Científic i Tecnològic, Fira de Lleida, GlobaLleida, la UdL, els centre de recerca (Fruitcentre, IRTA, IRB), la Formació Professional (que, en les pràctiques, comença a fer el salt internacional), les polítiques de turisme, la indústria cultural i la iniciativa de professionals i empresaris que ja han obert mercats a l'exterior.

Aquesta presència internacional ha d'estendre's i créixer i, per això, Lleida necessita intel·ligència, estratègies i infraestructures. Cal intel·ligència per ser en els mercats i saber com competir en cada moment en una economia de cicles curts, però de mirada llarga, per no parar d'afegir valor ni d'incorporar coneixement

als productes i als serveis. Cal estratègia, especialment orientada a l'increment de massa crítica i a la concentració de l'oferta.

I, finalment, com hem vist, cal potenciar les infraestructures del món del coneixement (Universitat, FP, art, idiomes i centres de recerca) i del món físic, els eixos viaris. I sobretot hem de tenir el convenciment que l'economia i, per tant,

l'ocupació i el benestar ara provenen d'un marc global, on no hi ha lloc per a autarquies, ni tan sols en els segments més especialitzats.

Lleida ha de mirar lluny, en el temps i en l'espai. Així serem no un punt del mapa sinó un node en el qual conflueixen les xarxes de més valor tant en l'escala econòmica com en les de cohesió social i valors humans.

Tot i els greuges en les comunicacions, Lleida està present amb força en el panorama internacional, gràcies a les exportacions

CONFERÈNCIA AL COL·LEGI DE PERIODISTES

Lleida, en l'euroregió Mediterrània

Àngel Ros i Domingo
Paer en cap

Aquesta setmana feia la conferència anual organitzada pel Col·legi de Periodistes, responnent a la seva invitació. Enguany el tema en què em vaig centrar va ser el de la internacionalització de la nostra economia i en allò que ens cal per potenciar-la encara més. Lleida és present, des de fa temps, en un escenari internacional en què creix el protagonisme de les ciutats. L'expansió de la societat i de l'economia global disminueix el paper de les nacions i augmenta el de les ciutats, que treballen i es relacionen a escala transnacional per evolucionar i assolir noves fites. Lleida també ha d'exercir i potenciar el seu paper internacional, sobretot en l'àmbit de l'euroregió Mediterrània. Però, per fer-ho, ha de comptar amb les infraestructures de comunicació i de coneixement necessàries per competir-hi.

Capital del territori motor d'exportacions agroalimentàries i ciutat de referència per a un ampli radi, Lleida encara té déficits importants en les seves comunicacions. Pel que fa a les infraestructures en projecte, el més urgent és reclamar la nostra connexió amb el corredor Mediterrani. Aquesta via serà la gran vertebradora d'una regió econòmica i cultural estratègica per a Europa, l'Arc Mediterrani, del qual Lleida forma part. No ser part del corredor, representaria quedar fora dels mercats europeus, del mitjà orient i dels asiàtics, és a dir, fora del nostre món econòmic actual. Crec que aquesta ha de ser, en l'àmbit de les comunicacions, la principal prioritats estratègica dels responsables polítics i dels agents econòmics de les terres de Lleida.

Pel que fa a les infraestructures actuals, és imprescindible que l'A-27

des de Tarragona es completi fins a Montblanc perquè, a partir d'aquí, enllaci amb l'autopista AP-2 desafectada de peatge i arribi fins a Lleida i a Fraga. Tarragona és el port natural de Lleida, el millor punt de sortida perquè la nostra producció agrícola viatgi a través de la Mediterrània i arribi al Canal de Suez, que dona accés als Mercats Asiàtics.

També necessitem: l'eix viari Lleida-Vielha-Toulouse, que ens ha de connectar amb els principals nusos de carreteres europees que s'originen al sud de França.

Cal també una potent xarxa de rodalies ferroviàries i recuperar l'estació de Mercaderies del Pla de Vilanoveta. En el món de les comunicacions aèries, ens cal que la Generalitat aposti per Lleida-Alguaire com a gran aeroport de mercaderies a Catalunya.

Tot i aquests greuges en l'aparat de les comunicacions, Lleida està present amb força al panorama internacional, per l'empenta de les seves exportacions (en bona mesura, agroalimentàries) i per l'acció d'agents tant públics com privats que cal mantenir i impulsar encara més: Mercolleida, el Parc Científic i Tecnològic, Fira de Lleida, Globalleida, la UdL, els centre de recerca (Fruitcentre, IRTA, IRB), la Formació Professional (que, en les pràctiques, comença a fer el salt internacional), les polítiques de turisme, la indústria cultural i la iniciativa de professionals i empresaris que ja han obert mercats a l'exterior.

Aquesta presència internacional ha d'estendre's i créixer i, per això, Lleida necessita intel·ligència, estratègies i infraestructures.

Cal intel·ligència per estar en els mercats i saber com competir en cada moment en una economia de cicles curts però de mirada llarga, per no parar d'afegir valor ni d'incorporar coneixement als productes i als serveis. Cal estratègia, especialment orientada a l'increment de massa crítica i a la concentració de l'oferta.

Lleida ha d'exercir i potenciar el seu paper internacional

I, finalment, com hem vist, cal potenciar les infraestructures del món del coneixement (universitat, FP, art, idiomes i centres de recerca) i del món físic, els eixos viaris.

I sobretot hem de tenir el convenciment de que l'economia i, per tant, l'ocupació i el benestar ara provenen d'un marc global, on no hi ha lloc per a autarquies, ni tan sols en els segments més especialitzats.

Lleida ha de mirar lluny, en el temps i en l'espai. Així serem no un punt del mapa, sinó un node en el que conflueixen les xarxes de més valor tant en l'escala econòmica com en les de cohesió social i valors humans.

AGENDA

Per consultar més activitats o per informar-nos-en, aneu a: www.lavanguardia.com/agenda

Barcelona ciutat

El Maria Canals porta cua a la Pedrera. Un piano de cua situat al xamfrà passeig de Gràcia / Provença estarà a disposició de qui el vulgui tocar.
La Pedrera. Provença, 261 (d'11 a 20 hores). Gratuït.

Grans dames del Hollywood clàssic. Conferència a càrrec d'Albert Beoriegui, comentarista cinematogràfic i llicenciat en dret.
SCIAS. València, 313, baixos (19 h).

Ediciones TBO, ¿Dígame? Memoria secreta de una secretaria. Presentació d'aquest llibre de Rosa Segura, a càrrec de Jordi Artigas i Jaume Capdevila Kap.
Reial Cercle Artístic. Arcs, 5 (19 h).

BrickSkin. Projectió d'aquest curtmetratge produït per Alta Realitat i l'associació Kiakahart, sobre la reconversió de la fàbrica Fabra & Coats en un centre d'investigació i creació artística.
Galeria Contrast. Consell de Cent, 281 (19 hores).

Cent que plora en silenci. Presentació d'aquest llibre de Pilar Senpau.
Casa del Llibre. Passeig de Gràcia, 62 (19 hores).

Hand made - High tech. Conferència a càrrec d'Attua Aparicio, dissenyadora i cofundadora de Silo Studio.
Elisava Escola Superior de Disseny i Enginyeria. Rambla, 30-32 (19 h).

Formes alternatives de viatjar. Xerrada a càrrec de Carlos López.
Biblioteca Clarà. Doctor Carulla, 22 (19 hores).

Activitats para-Heles: Coneguem Colita. La fotògrafa Colita mantindrà un diàleg amb l'escriptora, periodista i amiga Maruja Torres.
La Pedrera. Passeig de Gràcia, 92 (19 hores). 3 euros.

Canadà: un laboratori del federalisme. Conferència a càrrec del doctor en Dret per la Universitat de Barcelona, Josep Maria Castellà Andreu.
Amics de la Unesco. Mallorca, 207, principal (19.15 hores). 3 euros.

EXPOSICIONS DE LA SETMANA ■ A la galeria barcelonina Akashi Gallery, especialitzada en art japonès, s'hi podrà veure durant quatre dies una mostra d'artesanía nipona seleccionada entre els treballs de deu artesans que col·laboren habitualment amb la Maruyama Gallery ToiRO, de Sapporo, a la segona illa més gran del Japó.

Artesanía japonesa

Avui

1714. Notícies i propaganda. En la inauguració d'aquesta mostra sobre el paper de la premsa com a instrument propagandístic habitual ja a l'inici del segle XVIII, hi haurà una taula rodona sobre *Com es genera l'opinió pública?*, moderada pel periodista Toni Soler. Participen els periodistes Jaume Guillaumet, Alex Gutiérrez, Gemma Nierga i Albert Sáez. Col·legi de Periodistes. Rambla Catalunya, 10, principal, Barcelona (19 hores).

Pintures. Obres d'Elisabeth

Sánchez. Centre cívic Matas i Ramis. Feliu i Codina, 20, Barcelona.

Dimecres, 26

South/North (and between). Recorregut visual per dos punts dels Estats Units, a càrrec del fotògraf Bitó Cels: *New Orleans després del Katrina* i *New York*. Galeria Espai. Torrent de l'Olla, 158, Barcelona.

Dijous, 27

Tambors de Calanda. Fotografies plenes de vida fetes

en els moments més àlgids de les jornades de Setmana Santa a Calanda. Ateneu del Clot. Muntanya, 16 bis, Barcelona.
Art a Sarrià. Exposició d'obres dels artistes del Col·lectiu HappyArt. Eurostars Angli Hotel. Angli, 60, Barcelona (inauguració, 19.30 h).

Divendres, 28

260 anys d'història de Cambrils. Fotografies i objectes de la Congregació de la Puríssima Sang. Centre Cultural. Sant Plàcid, 18-20, Cambrils (inauguració, 21 hores).

Josep Maria Serra

MARUYAMA GALLERY TOIRO

Maruyama Gallery ToiRO. Durant quatre dies es pot veure una mostra de peces produïdes per deu artesans que treballen habitualment amb la Maruyama Gallery ToiRO, de Sapporo, al Japó. S'exposaran cistells de bambú, treballs

fets en pell o peces de fusta. Per tal de preservar la tradició aquesta galeria organitza tallers, i el proper dimecres en farà un a Barcelona (18 h). Akashi Gallery. Rosselló, 197, Barcelona (inauguració, dimecres, 26, 17 h).

Ciutat oberta. En el marc d'aquest cicle de conferències, la novel·lista d'origen pakistanès Kamila Shamsie ens aproparà a la seva narrativa. La seva darrera novel·la és *Ombres cremades*. Presenta, Najat El Hachmi, escriptora. 3 euros.
CCCB. Montalegre, 5 (19.30 hores).

Una vida Teatre. Conferència a càrrec de l'actriu Montserrat Carulla, amb motiu del dia mundial del Teatre.
Teatre Romea. Hospital, 51 (20 h).

Barroc, modernisme, romanticisme. Concert de Mercè Rigual, veu, i Neus Fàbregas, piano.
Centre Sant Pere Apòstol. Sant Pere més Alt, 25 (20 hores).

Capitans d'Indústria. Presentació d'aquest llibre de Francesc Canosa, a càrrec de Jordi Cabré, Xavier Cambra i Ramon Carbonell.
Societat Econòmica Barcelonesa d'Amics del País. Basea, 8, 1er 1a (19 hores).

El Documental del Mes: 'Rafea i el sol'. Projectió d'aquest documental sobre la lluita d'una dona beduïna per canviar el seu destí.
Teatre de Sarrià. Pare Miquel de Sarrià, 8 (20.30 hores). 3 euros.

Tango. Homenatge a Carlos Gardel amb José Mercé i José Manuel Zapata. 18 euros.
L'Auditori. Lepant, 150 (21 hores).

Barcelona

VILANOVA I LA GELTRÚ (Garraf)
Testimoni a càrrec. Presentació d'aquest llibre de Joaquim Nadal, a càrrec del periodista Francesc-Marc Àlvaro. Col·loqui amb l'autor, moderat per Alex Centelles.
Llorens Llibres. Sant Sebastià, 12 (19.30 hores).

Girona

GIRONA (Gironès)
La nació necessària. Presentació d'aquest llibre de Joan Vergés, XVII premi Ramon Trias Fargas d'assaig polític.
Casa de Cultura de la Diputació. Plaça Hospital, 6 (19.30 hores).

PERIODISME I MITJANS DE COMUNICACIÓ

SELECCIÓ DE LES NOTÍCIES DEL SEU INTERÈS

Col·legi
de Periodistes
de Catalunya

CORRUPCIÓN EN TURQUÍA MORDAZA A LA LIBERTAD DE EXPRESIÓN

El primer ministro turco, Tayyip Erdogan, visita, esta semana, el monumento conmemorativo a las víctimas de la batalla de Gallipoli. / REUTERS

El presidente deja solo a Erdogan por cerrar Twitter

El primer ministro turco teme que la red siga desvelando casos de corrupción

Viene de primera página

Abdullah Gül, que a diferencia del primer ministro, Tayyip Erdogan, prefiere mantener un perfil bajo y una moderación en la retórica, reconocida hasta por sus opositores, rompió ayer un silencio de semanas.

Su mutismo empezó el día en que sancionó una temida ley omnibus que daba luz verde al Ejecutivo para cerrar cualquier página web sin requerimiento judicial. Y, sin embargo, ayer Abdullah Gül tuiteó: «Un cierre total de redes sociales no puede aprobarse». Un comentario que elaboró al rato: «Como dije muchas veces en el pasado, en el punto en el que estamos hoy, es técnicamente imposible cerrar enteramente el acceso a redes sociales usadas en todo el mundo como Twitter». Y remató su desacuerdo con un: «Espero que esta práctica no dure mucho más».

La relación entre Gül y Erdogan lleva meses bajo cero. El presidente, también fundador del gobernante Partido para la Justicia y el Desarrollo (AKP), ha aprovechado muchas salidas de tono de Erdogan para imprimir su tono conciliador. Por ejemplo, mientras Erdogan arrecia sus

ataques a la secta que lidera el teólogo Fethullah Güllen, al que acusa de conspirar contra él, Gül -a quien muchos vinculan con este movimiento- niega tales conspiraciones.

El próximo agosto habrá elecciones a la Presidencia turca. El primer ministro, que hace un año soñaba con reformar la Constitución para establecer un régimen presidencialista y convertirse en presidente con poderes ejecutivos, ve cómo el plan se les escapa por el incipiente clima de polarización y desconfianza política. Además, su rival electoral podría ser el mismo Gül. Y todo apunta a que el disparo de salida de esta carrera ya se ha efectuado.

«La presión externa está afectando a Gül», explica a EL MUNDO el presidente de la asociación Informática Alternativa Ali Riza Keles. «El Gobierno desea a toda costa que pase ya el 30 de marzo», prosigue. Ésta es la fecha de las elecciones municipales, y Erdogan se juega todas las cartas en la crucial Estambul. Allí Mustafa Sarigul, del Partido Popular Republicano (CHP), amenaza con lanzar al candidato y alcalde del AKP, Kadir Topbas.

Las semanas previas a la cita con las urnas se han convertido para el premier turco en una *via crucis* digital, con un buen número de supuestas conversaciones telefónicas comprometedoras, filtradas y publicadas en Youtube, eran difundidas, traducidas y comentadas en Twitter. La mayoría de ellas vinculan directamente a Erdogan con prácticas corruptas. Él tildó algunas grabaciones de «montaje». Otras, las validó.

«Twitter tiene el poder de imponer una agenda mediática», subraya Ali Riza Keles. «Así que su cierre se debe a un intento político de arrebatársela esta capacidad antes de las elecciones. No creo que el bloqueo dure más allá de las elecciones, incluso puede que finalice antes», opina. En todo caso, Keles duda de su efecto. «Hay mucha gente que sabe cómo configurar su ordenador para esquivar la censura».

Prueba de la ineficiencia del cerrojazo de Twitter, ejecutado por la Autoridad en Tecnologías de la Comunicación (BTK) el jueves a las 23:45h (21:45 GMT), es que en la hora siguiente el hashtag -tema popular- #Twitterisblockedinturkey (Twitterestábloqueadoenturquía) fue usado más de 137.000 veces. «Resulta irónico que hasta los usuarios pro Erdogan celebraban el cierre... tuiteando», sonríe Keles.

Ayer, todo usuario de Twitter era un pirata informático en potencia. No sólo activistas, sino partidos políticos opositores y hasta varios me-

Las cintas de la 'ignominia'

> **Mensajes.** Los mensajes filtrados dejan al primer ministro, Tayyip Erdogan, en muy mal lugar: una vez pide a su hijo, supuestamente, que se deshaga del 'dinero negro' que tienen en casa; en otra ocasión rechaza un soborno por insuficiente; e incluso exige al director del periódico 'Milliyet' que expulse a dos periodistas por un reportaje sobre la visita de unos políticos al líder del PKK en su prisión...

El logo de Twitter y la bandera turca 'fuera de línea'. / REUTERS

> **Presiones.** Las filtraciones muestran a un primer ministro que, a veces con tono agresivo, hace y deshace a su voluntad, presionando a quien sea necesario. También su círculo íntimo queda retratado como partícipe en corruptelas. / L. M. HURTADO

dios de comunicación difundían a toda costa manuales sobre cómo reconfigurar los ordenadores para seguir conectados a la red social del pájaro azul. Twitter activó un servicio para tuitear mediante mensajes de texto, una iniciativa como la empleada en Egipto durante las protestas de la Plaza Tahrir.

El 'apagón' de la red social es un intento de censura en víspera electoral

Las conversaciones filtradas vinculan al 'premier' con una trama criminal

El comisario para la ampliación de la UE, Stefan Füle, manifestó estar «gravemente preocupado» por la decisión del Gobierno turco. «La libertad de difundir información es un valor fundamental de la UE», tuiteó Füle. Uno de los pesos pesados de la Alianza Liberal en el Euro parlamento, el alemán Alexander Graf Lambsdorff, fue más allá y pidió la suspensión de las conversaciones para integrar Turquía en la Unión.

«Esperamos volver pronto», escribió la compañía en turco y en inglés en su cuenta oficial. El viernes por la tarde, el abogado Gönenc Gürkaynak, cercano a la empresa estadounidense, se reunió dos horas a puerta cerrada con el BTK. Los tuiters temen que el regateo para reabrir Twitter incluya la cesión a exigencias gubernamentales de datos personales. Erdogan supeditaba el cierre a que la red acatará las exigencias de los jueces.

El BTK, dependiente del Ministerio de Transportes y Comunicación, alegó una decisión de la Fiscalía y varias sentencias judiciales para justificar el bloqueo. Pero ayer el fiscal jefe de Estambul negó tal resolución. De entre las sentencias, todas por casos individuales, un demandante reconoció que jamás pidió bloquear toda la red. Otro demandante era un ex ministro de Transportes, que había exigido expulsar a un tuitero por «difamar».

En un país cuya prensa se ha mostrado temerosa de criticar al primer ministro, la vitalidad de Twitter para

los turcos se evidencia en cifras. Según un estudio de la empresa Konda, más del 77,6% de los internautas locales se informó de las protestas antigubernamentales del verano pasado vía Twitter. Esta red, con 12 millones de usuarios en el país, represente un 3% de la cuota de mercado mundial de la empresa propietaria.

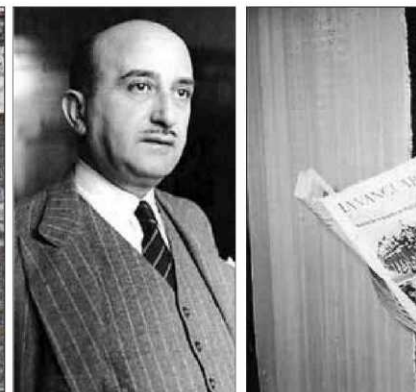

75
ANYS

DIARI
D'UNA
OCUPACIÓ

Capítol 91

L'inici de la dictadura

La 'nova' premsa

Els guanyadors imposen un fort control i el nou règim crea capçaleres, oficialistes i servils: la premsa a Catalunya viurà durant prop de 30 anys un dels períodes més grisos

El 27 de gener de 1939, l'endemà de la caiguda de Barcelona, a la portada de *La Vanguardia* s'hi llegeix: "Por hoy, borremos el pasado. Es la hora del júbilo primero y la hora de incorporarnos, con la máxima buena voluntad, a la obra ingente de reconstrucción que lleva a cabo el glorioso Ejército Nacional. A su servicio estamos, como un soldado más, dispuestos a ocupar el puesto que se nos designe."

Esborrar el passat. Així ho recull l'historiador i periodista Jaume Guillamet, en el llibre *Premsa, franquisme i autonomia. Crònica catalana de mig segle llarg (1939-1995)*, quan es-

criu que "com una manera d'esborrar de la història del diari els trenta mesos de la guerra civil" va reular del 23.357 (número de l'última edició de *La Vanguardia* republicana) al 22.575 (primer número de *La Vanguardia* Espanyola). El diari de Carlos Godó Vall, la tercera generació de la nissaga quan va recuperar el control del diari, a més d'esborrar la guerra de la numeració del diari va acceptar la modificació del nom de sempre. Jaume Guillamet recorda que serà *La Vanguardia Española* "el símbol periodístic més visible del nou règim".

La llarga nit del franquisme porta un dels períodes més grisos per als diaris i per als periodistes. El nou règim confisca les instal·lacions i els antics tallers serveixen per imprimir noves

capçaleres: A Tarragona, *Diario Español*, des del 17 de gener de 1939; a les comarques gironines, *El Pirineo* —que es va publicar des del 17 d'abril del 1939 fins al 29 de desembre del 1942— i després va ser substituït per *Los Sitios*, aparegut l'1 de gener de 1943. Aquests tres nous diaris de Lleida, Tarragona i Girona formarien part d'una única empresa de premsa oficial que tenia la seva pròpia agència de notícies, contractava el personal i nomenava els directors des de Madrid, tot dependent directament a cada província del governador civil i cap provincial del Movimiento. D'aquesta manera, el franquisme s'assegurava tenir diaris oficials a les tres capitals catalanes. A més, també reconverteix iniciatives locals en publicacions de diferents periodicitats a ciutats com ara Terrassa, Mataró, Manresa, Igualada i Sabadell.

A Barcelona, neix *Solidaridad Nacional*, aprofitant les instal·lacions confiscades de *Solidaridad Obrera*, i que no "serà

mai un diari important", segons escriu Jaume Guillamet. El Movimiento crea un segon diari a Barcelona, "poc rellevant també": *La Prensa*, que va néixer com a vesperí el 28 de maig de 1941. Guillamet assenyala que "l'aportació més destacada d'aquest segon diari falangista a la premsa espanyola és indirecta: el seu primer director, Antonio Sánchez Gómez, va crear tres anys més tard el setmanari

Apareixen 'La Mañana' a Lleida, 'Diario Español' a Tarragona i 'El Pirineo' a Girona, poc després batejat 'Los Sitios'

'Hola!', que encara ara és referència de la premsa del cor.

El franquisme suposa una nova oportunitat per a la premsa de dretes. És així que la reaparició de *La Vanguardia* i *El Noticiero Universal* es va fer sense problemes, ja que "eren dos diaris d'empresa, de difusió elevada i d'acreditat conserva-

Prensa: Diaria
Tirada: 22.149 Ejemplares
Difusió: 16.758 Ejemplares

Sección: OPINIÓN Valor: 5.998,00 € Área (cm2): 977,1 Ocupación: 96,79 % Documento: 2/2 Autor: Gemma Busquets Núm. Lectores: 117000

Gemma Busquets

'Diari d'una ocupació' descriu el final de l'ofensiva militar franquista a Catalunya i l'inici de la repressió de la dictadura. La sèrie, que es publicarà fins a l'1 d'abril, està assessorada per l'historiador Joan Villarroya i coordinada per Jordi Grau

PRÒXIM CAPÍTOL:
La premsa esborrada

RDIA
Viernes 27 de marzo de 1939

Generalísimo Franco

España

La dice: "¡Presente!"

superando el ritmo perdido
mento en que vivimos no
fioso Ejército liberador del

La seu del diari,
Galinsoga,
Franco i alguns
portades

BLOG LA
BARCELONA
DABANS I LA
VANGUARDIA

LA VANGUARDIA
BARCELONA Año LV. - Número 22.632
ESPAÑOLA
Domingo 2 de abril de 1939 - Año de la Victoria
(Oficina: Pelayo, 28 - Teléfono: 1413)

FRANCO, CAUDILLO VICTORIOSO

Cuartel General del Generalísimo
ESTADO MAYOR

PARTE OFICIAL DE GUERRA correspondiente al día 1.º de abril de 1939. - III Año Triunfal. - En el día de hoy, cautivo y desarmado el ejército rojo, han alcanzado las tropas nacionales sus últimos objetivos militares.

La guerra ha terminado

Burgos, 1.º de abril de 1939.
AÑO DE LA VICTORIA

Generalísimo Franco

Los Estados Unidos han reconocido al Gobierno Nacional de España

Telegrama del Cuartel del Fuerte

Felicitación de Vas Elizategui

El Santo Padre recibe en audiencia benéfica al pueblo español

El Caudillo escucha, emocionado, la lectura del último parte de guerra

Felicitación de la Comandancia Militar

La Madrid salta por un año entero

El Consejo de Regencia

El Caudillo escucha, emocionado, la lectura del último parte de guerra

Felicitación de la Comandancia Militar

La Madrid salta por un año entero

El Consejo de Regencia

El Caudillo escucha, emocionado, la lectura del último parte de guerra

Felicitación de la Comandancia Militar

La Madrid salta por un año entero

El Consejo de Regencia

dorisme, els propietaris dels quals s'havien afanyat a fugir i adherir-se a l'alçament militar". Més complicades van ser les reparacions d'El Correo Catalán i del Diario de Barcelona, completant així la reestructuració de la premsa de Barcelona. Els directors, imposats pel règim. Luis de Galinsoga, un dels més encensos apòlogues de Franco, serà el nou director de La Vanguardia Española. Va dirigir el diari amb mà de ferro durant 20 anys, del 1939 al 1960, quan se'l va fer cessar per posar fi a l'afer Galinsoga i que va significar un tomb de la capçalera de Godó.

El nou escenari periodístic de la postguerra a Catalunya té poc a veure amb el que la premsa catalana havia estat. El 18 de juliol del 1936 hi havia divuit diaris, set dels quals en català. I serà La Vanguardia Española la que "regnarà entre els vells diaris de dretes reapareguts a Barcelona i una xarxa de diaris falangistes practicant un fraccionament territorial de Catalunya". En la seva crònica, l'historiador de la premsa Jaume Guillet destaca

que hi haurà diferències entre la capital i les comarques: "Si, a Barcelona, la pervivència de la premsa privada i dels vells diaris de dretes havien deixat en una posició marginal la premsa oficial, a les principals ciutats catalanes el canvi de la premsa havia estat molt profund." Només sis de les altres catorze ciutats que en diversos moments havien tingut diaris propis en continuaven tenint, però en cap

La censura no va ser l'únic que va distingir la premsa durant l'Espanya franquista. La llei del 38 era d'esperit totalitari

cas no hi havia continuat amb la tradició periodística si no era pel resultat de les confiscacions o pels escassos periodistes que s'havien adaptat i sobreviscut. La premsa comarcal es va substituir per una nova premsa d'estricta obediència oficial. Paral·lelament havien sorgit noves publicacions catòliques, "que

aviat van acollir els sectors més inquietos de la vida local, com una mena de contrapunt a la premsa parroquial serà la que ampliarà l'ús del català.

La petja del franquisme als diaris s'allarga durant els 28 anys en què va estar vigent la llei de premsa del 22 d'abril de 1938, substituïda el 1966 per la llei de premsa i impremta, que segons Guillet va significar per als periodistes deu anys de "llibertat vigilada". La llei del 1938, en canvi, era una llei de guerra "d'esperit totalitari i abominava expressament el concepte de quart poder". No és només que el franquisme autoritzés la publicació de periòdics adictes, sinó que va imposar un intervencionisme contundent amb la creació del Servicio Nacional de Prensa, un ens que regulava tant el nombre de pàgines com la designació del personal directiu, la reglamentació del periodista i, finalment, la censura. Per Jaume Guillet, la censura no va ser sinó la part més visible del sistema. ■

'La Soli': d'obrera a nacional al Consell de Cent

Es diaris que durant el franquisme van representar la Premsa del Movimiento a Barcelona van ser dos: el periòdic de tarda La Prensa i Solidaridad Nacional, que sortia als matins. El primer número de Solidaridad Nacional va aparèixer el juny del 1936 en format de revista setmanal, de la qual només es van arribar a editar tres números. Com a diari va reaparèixer unes setmanes després de l'ocupació de Barcelona per les tropes franquistes, el 14 de febrer del 1939, data en què es va editar el número 4. La publicació s'autoproclamava Diari de la Revolución Nacional-sindicalista. A partir del 1940 va passar a ser el Diari de Falange Española Tradicionalista y de las JONS.

Coneguda popularment com La Soli havia heretat els locals i tallers del diari anarquista Solidaridad Obrera al carrer Consell de Cent, 202, cantonada amb Villarroel, que van ser comissats pels franquistes en acabar la guerra.

Una de les portades històriques de 'Solidaridad Nacional': la de la mort de Franco. El diari va desaparèixer el 1979 ■ ARXIU

El març del 1957 la capçalera incorporava el subtítol Diari Sindicalista de Catalunya, que va tornar a canviar el 1970 per un de més simple: Diari Regional.

Durant la primera etapa es va vincular a la propagació de l'ideari falangista i de la revolució nacionalsindicalista com a fórmula per combatre els dos grans enemics d'Espanya, el comunisme i el capitalisme, a través de la superació de la lluita de classes i la nacionalització de l'economia. Després es va limitar a ser el portaveu del Sindicat Vertical, l'únic que l'estat franquista reconeixia com a legal. El símbol de la Falange (el jou i les fletxes) van ser sempre presents a la capçalera. Segons explica l'historiador i periodista Jaume Fabre, el diari va començar amb un tiratge de 12.000 exemplars, i va arribar a un màxim de 100.000. Aquest increment es deu en gran part al fet que tots els departaments oficials s'hi van subscriure. Va tenir vuit directors: José de Ereilla (1939), Luis Santamaria (1939-1963), José Ramón Alonso (1963-1965), Fernando Ramos (1965-1967), Clemente Pamplona (1967-1970), Federico Gallo (1970-1973), Luis Client (1973-1975) i Francisco Gutiérrez-Latorre (1975-1979). Entre els periodistes que hi van col·laborar -alguns d'ells molt allunyats de l'ideologia oficial del diari-, hi figuren Manuel Vázquez Montalbán, Robert Saladrigas, Martí de Riquer, Enrique Rubio, Joan Teixidor i Magda Solé.

La fi de la dictadura i l'abolició del Sindicat Vertical van accelerar la crisi final del diari. El 5 de juny del 1977 un grup de militants de la CNT van ocupar els locals del diari reclamant-ne el retorn al sindicat. L'últim número va sortir el 16 de juny del 1979.

Mariano Guindal (Madrid, 1951) va ser el primer periodista a conèixer l'assassinat de Carrero Blanco, però quan va trucar a la seva agència per donar l'exclusiva li van preguntar si estava borratxo i el van enviar a seguir el procés 1.001 contra els líders de CCOO. No obstant això, anys després una exclusiva seva que sí que va veure la llum va precipitar l'expropiació de Rumasa. Per **Natalia Vaquero**

Mariano Guindal

PERIODISTA DE LA TRANSICIÓ ECONÒMICA

«QUAN VAIG DIR QUE HAVIEN MATAT CARRERO BLANCO EM VAN DEMANAR SI HAVIA BEGUT»

La vida professional de Mariano Guindal és la història de la transició econòmica de l'Estat espanyol, de la qual el periodista, que ha passat per la glòria i per la cua de l'atur, no ha deixat d'informar i d'interpretar a la seva manera. Després d'«El declive de los dioses» i «Los días que vivimos peligrosamente», ara treballa en un llibre sobre el càncer, malaltia que supera amb l'ajuda de San, el fill de vuit anys que va adoptar a la Xina amb la seva segona esposa.

❑ Després de més de 40 anys de professió, què queda d'aquell periodisme vocacional que perseguia capgirar el món buscant la notícia i explicant històries?

❑ Queden els periodistes. Mentre hi ha gent que vulgui explicar històries i dir la veritat, el periodisme es mantindrà.

❑ No calen també persones disposades a pagar per aquesta informació?

❑ I n'hi ha. El periodisme és credibilitat i prestigi. El que cal ara és descobrir un model de negoci que mantingui viu el periodisme i que estigui centrat en la revolució tecnològica que ens ha agafat amb el peu canviat.

❑ Per què diu que són els periodistes els que retarden la sortida de la crisi econòmica?

❑ L'economia són expectatives més que matemàtiques i aquesta crisi que vivim és una crisi, sobretot, de confiança. Com pots crear confiança si veus que fan fora el teu company de feina o que la meitat de la professió està a l'atur? És difícil transmetre confiança en el nostre futur quan no confiem en nosaltres mateixos. Hi ha més pessimisme en els mitjans de comunicació que entre la resta dels ciutadans.

❑ Els ciutadans també mostren un gran malestar per les retallades a les quals se'ls ha sotmès i pels alts índexs d'atur.

❑ Per descomptat. De la recuperació econòmica només en gaudeixen ara els rics. Els beneficis que obtinguin avui seran la inversió de demà i l'ocupació de demà passat. L'aturat és sempre l'últim a beneficiar-se de la recuperació i això és molt perillós. Crec que en els propers dos anys es generaran tensions socials molt fortes per aquesta raó. Ja va passar el 1988, quan en ple creixement econòmic, després de la crisi del petroli que es va estendre entre 1973 i 1986, es va produir la vaga general més important de la història d'Espanya. Estem al final de la crisi, la recuperació és imparabla.

❑ Vostè què va sentir en veure's un dia a la cua de l'atur després de 37 anys de feina?

❑ En el meu cas va ser una sortida pactada de La Vanguardia, el 2011. Vaig arribar a la cua de l'atur i em vaig adonar que de vegades els periodistes escrivim sobre coses que quan les vius són totalment diferents.

❑ Quin va ser el seu gran descobriment?

❑ Els vells rockers mai moren. Em vaig po-

Mariano Guindal

sar a escriure llibres i vaig descobrir que a més de fer cròniques podia fer llibres. Per a un periodista és molt fàcil reinventar-se, entre altres raons, perquè tenim molts contactes. Hi ha vida més enllà de la nòmina. A més, les empreses no han de tenir ànima, sinó beneficis per pagar als seus empleats.

❑ Expliqui si us plau aquesta exclusiva de l'atemptat d'ETA el 1973 a Carrero Blanco que la censura li va impedir publicar.

❑ Tenia 21 anys i estava a primer de Periodisme fent pràctiques a Colpisa. El redactor en cap, Fermín Cebolla, em va enviar a cobrir el que se suposava que era l'explosió d'una canonada de gas al carrer Claudio Coello.

❑ I què era?

❑ La policia no m'hi deixava acostar, així que vaig veure que sortia un capellà del convent dels jesuïtes i li vaig preguntar què passava. El capellà em va dir: «no és una explosió de gas, ha estat una bomba al president del go-

vern». Llavors jo vaig pensar que parlava de Franco, però el religiós em va treure de l'error i em va dir que era Carrero Blanco, que el seu cotxe havia volat sis plantes de l'edifici contigu i que havia caigut al pati del convent. Aquest capellà acabava de donar l'extremunció a Carrero Blanco.

❑ Quina exclusiva!

❑ Me'n vaig anar a un bar i vaig demanar un entrepà de calamars i una cervesa per tenir canvi i trucar a Fermín Cebolla. Va pensar que estava borratxo i em va enviar a les Saleses a seguir el procés 1001 contra els líders de CCOO. Cebolla no em va creure. Vaig ser el primer periodista a assabentar-me de l'assassinat de Carrero Blanco però no em va creure.

❑ Va perdonar mai Fermín Cebolla?

❑ Fa tres anys vaig escriure la seva necrològica. Encara que m'hagués cregut, la censura no ens ho hagués deixat publicar. Com

«És difícil transmetre confiança

quan no confiem en nosaltres. Hi ha més pessimisme en els mitjans de comunicació que entre els ciutadans»

«Almunia em culpa dels 500.000 milions de pessetes que va costar expropiar Rumasa. Amb una pregunta a Boyer vaig aconseguir-ho»

«Manuel Prado y Colón de Carvajal, que va ser administrador del rei, va col·locar Bin Laden a Iberia a l'Àrabia Saudita»

haviem de posar que havien matat el Cajas? Vaig pensar que ja tindria una altra ocasió per aconseguir una altra exclusiva.

❑ I amb una pregunta va aconseguir precipitar l'expropiació de Rumasa.

❑ Vaig preguntar a l'exministre Boyer que què passava amb Rumasa i el em va dir: «res, que com no em doni les seves auditories li envio demà els inspectors del Banc d'Espanya». Boyer va ser molt temerari i l'endemà, després de publicar aquesta resposta, es van treure 10.000 milions de pessetes. Ruiz Mateos, assessorat per Antonio Navalon, el gran aconseguidor, va plantar cara a Boyer i el govern va decidir expropiar el banc per demostrar el forat que tenia. Ruiz Mateos es dedicava a comprar els bancs que havien caigut durant la crisi financera d'entre 1970 i 1980, però comprava sense diners, a través de títols. Els més interessats a expropiar Rumasa eren la resta de banquers. És una cosa semblant al que va passar ara amb Bankia. Almunia em culpa dels 500.000 milions de pessetes que va costar expropiar Rumasa.

❑ Vostè també explica que Manuel Prado y Colón de Carvajal va afavorir la contractació de Bin Laden com a cap de vendes d'Iberia.

❑ Manuel Prado, que va ser administrador del rei, va col·locar Bin Laden a Iberia a l'Àrabia Saudita. Prado era un mal administrador perquè va passar cinc vegades per la presó per negocis poc clars. Un dia se li va ocórrer impulsar un vol directe Madrid-Al-Riyad per les bones relacions entre la família reial espanyola i la d'Àrabia Saudita. Volia, a més, garantir el subministrament de petroli a Espanya. A Prado no se li va acudir res més que posar el príncep Ossama bin Laden, un jove ja molt religiós, al capdavant del departament de vendes d'Iberia a l'Àrabia Saudita. És curiós que Bin Laden estigués en nòmina d'una companyia aèria i que després perpetrés els seus horribles atemptats als Estats Units usant avions com a bombes.

La pipa de Mark Twain

Volver a las grandes entrevistas de la historia demuestra que en el género está todo inventado

EL PERIODISMO NACE cuando uno le pregunta a otro, este responde y aquel se lo cuenta a la gente. El resultado es una entrevista, el género más ilustre del periodismo. Le puedes dar muchas vueltas, puedes hacer una entrevista de preguntas y respuestas, puedes convertir tu diálogo en un perfil, o en un retrato. Pero una entrevista se hará como siempre se hizo una entrevista: sentándose ante otro a ver qué le robas del alma, como Rudyard Kipling quiso hacer cuando tenía delante a Mark Twain y pensó que la entrevista sería mejor si le robaba la pipa.

Muchos años después de que viera la luz la primera entrevista moderna hecha para un periódico, el periodista Eugenio Scalfari, fundador del diario italiano *La Repubblica*, explicó ante alumnos del Máster de EL PAÍS-UAM, en Madrid, la esencia del oficio: "Periodista es gente que le dice a la gente lo que le pasa a la gente". O lo que dice la gente. La fuente de todo, pues, es la entrevista. Sin entrevista, se ha llegado a decir, no hay periodismo. Y sobre la entrevista se publica casi tanto como sobre el periodismo: ¿cómo debe hacerse, cuál ha de ser el papel del periodista, quién es el dueño de una entrevista?

Hay un libro en el que se compendia lo más importante del resultado de entrevistar, que algunos también conciben como un arte. Se trata de *Las grandes entrevistas de la historia*, que publicó en España EL PAÍS-Aguilar en 1997 y que se sigue reeditando. Ahí hay, entre otras entrevistas (a Al Capone, a Hemingway, a Hitler, a Picasso) una impagable conversación en la que Rudyard Kipling (entrevistador) explica cómo estuvo a punto de robarle la pipa a Mark Twain (entrevistado) para tener así más cerca, y más dentro, la verdadera personalidad del ídolo literario al que había ido a visitar.

El libro es una recopilación editada por Christopher Sylvester y apareció en 1993 en Penguin (Estados Unidos y Reino Unido). La edición española lleva un prólogo de Rosa Montero. La traducción es de Herminia Bevia y Antonio Resines. Tiene 625 páginas (en la edición que manejo, de 1998) y es una biblia en la que se pueden hallar las distintas variedades del género, pero sobre todo está la certidumbre de que, desde hace muchos años, en el oficio de entrevistar casi todo está inventado. Por ejemplo, aquí están la entrevista literaria, la entrevista sosegada, la agresiva, la que nunca debió hacerse, la insustancial, la filosófica... Son géneros o aspiraciones a los que fueron tentados todos los entrevistadores de la historia; cada uno de ellos fue con su propio *libro de estilo*, pero lo que jamás faltó en el equipaje del entrevistador fue el fajo de preguntas.

De acuerdo con Sylvester, la primera entrevista moderna de la historia (un dato que es también, me temo, una suposición) fue la que Horace Greeley, periodista norteamericano de *New York Tribune*, le hizo al líder mormón Brigham Young. Fue publicada el 20 de agosto de 1859 e incluye, desde la cruz a la fecha, todos los elementos que hoy constituyen la jerga común de nuestro oficio: entradilla o presentación del personaje, su retrato, el plano de situación de dónde lo encontró el periodista, y con quiénes, y hay explícitos también esos altibajos que a veces el periodista oculta, pero que se dan en cualquier entrevista. Las entrevistas tienen zonas oscuras, de aburrimiento o de incertidumbre, que en estas *Grandes entrevistas de la historia* se reseñan como parte sustancial del encuentro entre dos personas.

En esa entrevista inaugural al mormón las preguntas son la esencia y son sencillas y directas como la inteligente curiosidad de un niño. Le dice el periodista al líder

religioso: "¿Creen ustedes en la Santísima Trinidad?". Obligado a indagar, el periodista no lleva un bisturí sino las palabras que envuelven la daga: "¿Podría darme una explicación racional de la aversión y el odio que generalmente siente hacia ustedes la gente con la que han convivido?". En una entrevista, lo dicen Sylvester y lo dice la prologuista española (Rosa Montero es un género en sí misma: las entrevistas de Rosa Montero crearon magisterio y época): una entrevista se hace para entender al otro, que sabe más de aquello de lo que se le pregunta; una entrevista, dice Sylvester,

Las entrevistas se hacen sentándose ante otro y ver qué le robas del alma. Foto: Getty Images

Una entrevista se hace para entender al otro; una entrevista, dice Sylvester, "es fuente de verdad, y en su práctica, un arte"

"es fuente de verdad, y en su práctica, un arte". Si el periodista no atiende a la fuente que tiene delante, si la desprecia, desprezará al género y, por tanto, al lector al que va dirigido el texto. Montero advierte sobre una tentación que padece el entrevistador de sentirse por encima del entrevistado: "(...) detesto al periodista *enfant terrible*, al reportero fastidioso y narciso cuya única ambición consiste en dejar constancia de que es mucho más listo que el entrevistado cuando en realidad siempre es mucho más tonto, porque no aprende nada".

El periodista sabe, seguramente, pero su papel en la entrevista es el del lector, por tanto, ha de amplificar el grado de su ignorancia hasta ponerlo de manifiesto. En una entrevista célebre a Karl Marx (publicada por *The World*, de Nueva York, en 1871, cuatro años después de la publicación de *El Capital*), R. Landor indaga sobre las consecuencias de las revueltas habidas en la Comuna de París. Las explicaciones de Marx, que había sido periodista, eran prolijas como un manifiesto y, con el candor que el lector agradece después de un largo exordio incomprensible, Landor le confiesa: "No acabo de comprenderle".

El compendio de Sylvester contiene joyas. Ya he dicho que entre todas me quedo con la que Rudyard Kipling le hace a Mark Twain en 1889. Fue publicada en la revista *From Sea to Sea* y mostraba a un experto entrevistado, Mark Twain, ante un fan dedicado que nada más empezar su presentación ya muestra su orgullo de estar al lado

de un hombre como el autor de *Las aventuras de Tom Sawyer*. Escribe Kipling, que entonces tenía 24 años: "Sois una panda de imprementables, los de allá. Unos sois miembros de la junta municipal y otros vicegobernadores; algunos tenéis la Cruz de la Victoria y otros el privilegio de caminar por el Mall del brazo del virrey. Pero yo he visto a Mark Twain". No fue sencillo encontrarlo; ocupa Kipling un largo trecho de la entrevista en explicar cómo llegó a tocar a Mark Twain, y eso forma parte de lo mejor del texto que ofrece a sus lectores. Cuando al fin lo alcanza, en la línea y

f, escribe Kipling, "hizo una pipa (siempre he dicho que una pipa de espuma de mar de Misuri es lo mejor del mundo para fumar), y, ¡oh asombro!, Mark Twain se había arrellanado en el enorme sillón y yo fumaba reverentemente, como ha de hacer uno en presencia de su superior". Más allá de su beatería, consciente de su oficio, el entrevistador descende pronto a su tarea, describir al personaje. Le dice Kipling a sus lectores: "Jamás podréis imaginar el largo y lento fluir de su acento, la insondable gravedad de su rostro, el fascinante desenfado de su cuerpo, con una pierna pasada sobre uno de los brazos del sillón, la pipa amarilla colgada de la comisura de la boca y la mano derecha acariciando casualmente su cuadrada barbilla". Como en las entrevistas clásicas (las que siguieron y las que seguirán), Kipling se apresta en seguida a hacerle preguntas: sobre los derechos de autor, sobre los aspectos autobiográficos de su obra... Pero donde yo me detuve, como aficionado a las entrevistas y partícipe de la creencia de que una buena conversación incluye el deseo de hundir tu alma en el alma del otro, fue en esta memorable descripción del corazón verdadero de lo que es una entrevista: "Habría dado mucho por tener la entereza de pedirle aquella pipa, que nunca podría haberme costado cinco centavos. Comprendí por qué algunas tribus salvajes ansían ardentemente el hígado de los hombres valientes muertos en combate. Aquella pipa me habría dado, acaso, un ápice de su penetrante visión de las almas de los hombres. Pero jamás la dejé a un lado al alcance de mi latrocinio".

Hay mucho más en esta célebre antología (hay, por ejemplo, una entrevista en la que el propio Kipling se indigna porque un periodista le importuna con preguntas que él estima desconsideradas); pero esa ambición de robar el alma, como un salvaje, para tener la mejor entrevista vale mucho más que mil palabras o que mil definiciones. Aunque valga menos, a juicio de Kipling, que la envidiada pipa de Mark Twain. •

media que reproduce de lo que le dice Mark Twain está la esencia de lo que le ha venido a comunicar: "Así que cree que me debe algo y ha venido a decírmelo. A eso le llamo yo ajustar las cuentas como Dios manda".

De inmediato la apariencia de Mark Twain, y sobre todo su pipa, pasa a formar parte del carácter de la conversación. ¡Puf-

La CCMA revisarà les retribucions fora de conveni abans de pactar rebaixes de sou

Direcció i plantilles de TV3 i Catalunya Ràdio acorden allargar les negociacions fins al 30 de maig

La negociació del nou conveni de TV3 i Catalunya Ràdio s'allargarà fins al 30 de maig. Empresa i treballadors regularitzaran les retribucions fora de conveni abans de tornar a debatre les retallades de sou.

ALBERT CASTELLVÍ ROCA

BARCELONA. L'acord pel nou conveni col·lectiu a TV3 i Catalunya Ràdio haurà d'esperar, com a mínim, dos mesos més. La direcció de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuais (CCMA) i els comitès de vaga de la televisió i la ràdio públiques van pactar ahir donar-se un termini fins al 30 de maig per definir el nou marc de relacions laborals de la Corporació. A més, l'empresa es va comprometre a no aplicar cap rebaixa salarial ni modificar les condicions laborals durant aquest període, malgrat que els convenis van deixar de ser vigents el 31 de gener.

El pacte a què es va arribar ahir a les quatre de la matinada –i després d'una setmana de reunions maratòniques– planteja un nou escenari més pròxim a les reivindicacions dels treballadors, ja que preveu deixar la negociació sobre la nova escala laboral per a una segona fase i centrar-se de moment en la resta de punts del conveni. Això inclou la creació d'una comissió paritària formada per representants de la direcció i dels treballadors que començarà a treballar l'1 d'abril i que es dedicarà a "analitzar i regular tots els complementos que ara mateix estan per sobre i al marge dels convenis col·lectius, amb l'objectiu d'incorporar-los al conveni", segons informen els comitès d'empresa de tots dos mitjans en un comunicat. A més, està previst incloure dins del conveni els nivells professionals més alts, que ara n'estan al marge.

"Hem aconseguit canviar l'ordre de prioritats", destacava ahir en declaracions a l'ARA un membre del comitè de TV3. I afegia: "Era un clam de les plantilles que abans de parlar de salaris s'han d'aclarir les històriques irregularitats de sous, plusos, complementos no controlats per recursos humans... Si no, no hi havia legitimació [per reduir els salaris]". "L'objectiu de la comissió és fer net: posem sobre la taula tot el que està fora de conveni, revisem-ho, descriguem-ho, si s'ha de cobrar

DISTENSIÓ A LA CCMA
Després de setmanes de protestes, la nova situació pot refredar el conflicte. MANOLO GARCÍA

posem-ho al conveni i si no eliminem-ho", resumeix una portaveu del comitè de Catalunya Ràdio.

L'objectiu de resoldre primer aquest punt –i altres, com una redefinició dels horaris i les jornades laborals– és que d'aquí ja se'n derivi un estalvi, de manera que, quan arribi el moment de negociar les retallades de sous, els percentatges puguin ser inferiors als previstos fins ara. En tot cas, si finalment s'assoleix un acord, haurà de ser global, i haurà d'incloure també l'equiparació salarial entre TV3 i Catalunya Ràdio.

Mobilitzacions desconvocades

Aquesta equiparació ja estava prevista en l'última proposta plantejada per la direcció, fa quinze dies. Aquell pla preveia rebaixar aquest any els sous base de TV3 un 4,33% i els de Catalunya Ràdio un 2,5% de mitjana, i anar-los apujant progressivament fins a recuperar el nivell actual –o l'equiparació, en el cas de l'emissora– el juliol del 2017. La plantilla de la ràdio hi va donar el

Estalvi
El nou escenari podria derivar en una rebaixa de sous inferior

Compromís
L'empresa garanteix que no tocarà els salaris mentre duri la negociació

vistiplau en un referèndum, però els treballadors de TV3 la van tombar.

En aquesta mateixa votació, la plantilla de la televisió pública va aprovar un pla de mobilitzacions davant la previsió que el seu *no* pogués portar l'empresa a activar el procés per rebaixar els sous unilateralment. Davant del nou acord assolit ahir, fonts del comitè han explicat a l'ARA que "el més lògic i raonable" és que les convocatòries de noves vagues quedin anul·lades, si més no de moment.

Els treballadors de la CCMA ja van acceptar rebaixar-se el sou un 5% l'any 2011, i des del 2012, com tots els empleats públics, han perdut una paga extra. L'estiu passat es va aprovar un ERO que va suposar l'acomiadament de més de 200 treballadors, però la Corporació necessita ara retallar 7,5 milions d'euros de la partida de personal per quadrar el seu pressupost d'enguany. En aquest sentit, l'empresa assegura que "s'estan explorant tots els camins per arribar a un acord".

L'externalització de la publicitat, al marge

A part de la negociació del conveni i de la retallada salarial, l'altra gran font de conflicte ara mateix al si de la CCMA és el pla d'externalització de la gestió de la publicitat de TV3. El procés –avalat la setmana passada al Parlament per CiU, el PSC, el PP i Ciutadans– està pendent de l'adjudicació d'aquest servei al Grupo Godó o al Grup Zeta, les úniques empreses que es van presentar al concurs, però fonts de la Corporació asseguren que no hi ha cap termini marcat per a aquesta decisió. Fonts del comitè d'empresa expliquen que han intentat incloure aquest punt en la negociació del conveni, perquè el consideren "estratègic", però que l'empresa s'ha negat a debatre-ho. En aquest sentit, els treballadors no descarten convocar mobilitzacions per mostrar el rebuig a l'externalització.

Entrevista Xavier Bosch

Periodista i escriptor. La trilogia de l'agosarat reporter Dani Santana arriba al seu terme amb la novel·la «Eufòria», on s'enfronta a la totpoderosa indústria farmacèutica. Bosch va parlar de les aventures del seu personatge dijous a la llibreria Parcir de Manresa. L'autor no enterra el periodista, però ara l'aparca

«No es pot no creure en el periodisme»

► L'autor barceloní va parlar dijous a Manresa de la novel·la «Eufòria», on es fica a la gola del llop de les farmacèutiques

Toni Mata i Riu
MANRESA

■ El periodista Dani Santana es retira ... almenys temporalment. El personatge creat pel periodista i escriptor Xavier Bosch (Barcelona, 1967) protagonitza a *Eufòria* un altre viatge als baixos fons de l'oasi català, talment com en les dues novel·les precedents –*Se sabrà tot* (Premi Sant Jordi del 2009) i *Homes d'honor* (2012)–, en la que és una nova i arriscada investigació periodística que serveix al seu autor per posar el dit a la nafra d'una societat més corrupta del que sembla a primera vista. Després d'un intent d'assassinat, del que es recupera positivament, el reporter es fica a la gola del llop de la indústria farmacèutica.

■ **Tan malament estem?**

■ Estem pitjor.

■ **Quin pronòstic!**

■ He hagut d'apujar el llistó de la ficció perquè la realitat ens supera. Quan estava imprimint l'original de *Se sabrà tot*, per la ràdio explicaven que els Mossos havien entrat al Palau de la Música. Mentre preparava *Eufòria* es va destapar el tema de Strauss-Khan i l'assetjament a una dona en un hotel de Nova York. Havia de ser president de França i ara res de res, ni tan sols president del Fons Monetari Internacional.

■ **I Millet continua al carrer.**

■ Per això a *Eufòria* hi ha més acció, més violència i més sexe.

■ **Però aquesta novel·la diu que és la darrera d'en Santana.**

■ Les reflexions que jo volia fer sobre el món del periodisme ja estan dites: a *Se sabrà tot* vaig parlar de periodisme; a *Homes d'honor*, de televisió; i a *Eufòria*, de la crisi del periodisme i de la dimensió digital de l'ofici. El cercle està tancat, malgrat que en Santana sempre pot tornar si veu que hi ha algun podrimener que el poder vol tapar.

■ **Doncs així tornarà aviat ...**

■ No el mato, no. Però ara vull iniciar altres projectes literaris.

■ **Santana s'enfronta ara a un os dur de pelar com és la indústria farmacèutica. Per què va escollir un món tan ... aspre?**

■ Un dia vaig rebre un missatge al Twitter d'una persona descon-

PROA. 19,50 EUROS. 320 PÀGINES

guda que em va comentar que tenia un tema per al Santana. Vam quedar a l'Hotel Miramar i em va explicar que li havien agradat les dues anteriors novel·les i creia que tenia un tema perquè l'investigués el meu periodista. L'home em va explicar la seva vida, dotze anys com a delegat comercial i visitador d'una de les deu grans farmacèutiques mundials. Em va explicar el que cobrava, com subornava els metges, de quina manera els convenia, ... No vaig prendre cap nota perquè no semblés que m'estava fent el llibre a sobre, però quan vaig arribar al cotxe em vaig posar a prendre apunts i vaig veure que tenia entre mans una trama molt potent. És una realitat que tenim davant del nas, però en som còmplices amb el silenci.

■ **Així, «Eufòria» no estava previst en el pla general de la trilogia?**

■ *Se sabrà tot* va guanyar el Premi Sant Jordi del 2009 i un dia, després de presentar l'obra a la Casa del Llibre, Fèlix Riera, aleshores director editorial del Grup 62, i Josep Lluch, editor de Proa, em van convidar a fer un cafè al Majestic. Em van comentar que havia aconseguit una cosa molt difícil, crear un personatge, i que havíem de fer una sèrie. Vem pactar una trilogia a raó d'una novel·la cada dos anys.

■ **No va desconfiar de l'home de Miramar?**

■ Sóc de bona fe. Ell tenia una història per explicar i el vaig escoltar.

■ **Tenia mala consciència?**

■ Suposo que s'estava redimint. Aquest home ha deixat de guanyar molts diners, però ara li agrada saber que és el gola profunda d'*Eufòria*, encara que no pugui fer-ho públic.

■ **Hi continua en contacte?**

■ Sí, i tant. Cada vegada que tenia un capítol acabat li deixava veure per assessorar-me que no escrivís cap incorrecció.

■ **No va tómer enfrontar-se a un**

Xavier Bosch, dijous al vespre a la llibreria Parcir de Manresa

tema així? La indústria farmacèutica fa de mal tocar.

■ Tot fa de mal tocar. El poder mai en té prou de coaccionar, d'imposar el silenci, ... Orwell deia que és notícia allò que algú no vol que es publiqui. La indústria farmacèutica mou molts milions, i vol treure rendiment de la investigació durant el temps que poden tenir el fàrmac a la venda abans no surti el gènere. El problema és quan es busca el benefici més enllà de l'ètica. Reconeix que *Eufòria* és la més provocadora de les tres novel·les.

■ **Es va censurar?**

■ No, no. La gràcia de la literatura és que no t'hagis de censurar. I reconec que jo tinc tendència a complicar-me la vida.

■ **No ha rebut cap trucada?**

■ Ningú que s'hagi identificat

com a membre de la indústria farmacèutica m'ha dit res. Però sí que la novel·la m'ha proporcionat metges amics dolguts, algun d'indignat i comentarís de visitadors que m'han dit que la seva feina no és tal com es relata a *Eufòria*. En tot cas, això només és una novel·la.

■ **Una novel·la sobre una societat dependent de la farmàcia?**

■ Estem hipermedicalitzats. El títol, *Eufòria*, té a veure amb la depressió, que és la malaltia mental més estesa. Hi ha quatre milions d'espanyols que n'estan diagnosticats. És el 10 per cent de la població!

■ **Dani Santana és un superheroi o hi ha periodistes com ell?**

■ És un heroi perquè toca temes que ningú gosa destapar, però és que al periodisme i a la vida, d'he-

«He apujat el llistó de la ficció perquè la realitat

m'estava superant. Hi ha més sexe, acció i violència»

«Un home em va escriure al Twitter perquè creia que

tenia un tema que calia que investigués el Dani Santana»

«El periodisme està vivint un moment apassionant.

Hem perdut el monopoli de donar informació a la gent»

rois, n'hi ha. Però ... vaja ... ja te la regalo, la vida del Dani. Ell viu més al plató que a casa.

■ **Encara creu en el periodisme?**

■ No es pot no creure-hi. La qüestió és com continuar fent bo el nostre ofici amb uns canals de distribució nous.

■ **Però els grans mitjans tenen la credibilitat qüestionada.**

■ Sí, és clar que com més petit, independent i valent, millor. Però ... de què viuen aquests mitjans de comunicació petits? Crec que el periodisme viu un moment apassionant perquè hem perdut el monopoli d'informar la gent.

■ **Quin ofici deixarem als joves?**

■ Ser periodista no ha estat mai fàcil. Jo crec que una persona se'n fa per vanitat o per voluntat de servei. I crec que aquesta darrera opció és majoritària. El periodista prové d'un estrat social de classe mitjana o mitjana-baixa. I el problema és per al que fa cafès amb el poder, perquè acaba creient-se que és poderós. Però jo crec que al periodisme se li obren més possibilitats que mai, i la crisi passarà.

■ **Com ha evolucionat com a escriptor al llarg de la trilogia?**

■ He après que no cal tenir pressa en què passin les coses. Has de deixar que l'acció flueixi, es vagi descabdellant, que els personatges vagin madurant. Jo sempre treballava amb un esquema fix, no començo mai un capítol si no sé el que hi ha de passar. A la vida i a la feina, sóc molt organitzat. Puc dir que *Eufòria* és la novel·la de la qual estic més content.

Cop a la llibertat d'expressió a Turquia

Erdogan evidencia el seu autoritarisme amb el bloqueig de Twitter

La xarxa social s'ha erigit en la plataforma de denúncia de la corruptela del règim

La UE adverteix que la mesura no s'ajusta als «estàndards europeus»

ANDRÉS
Mourenza

El bloqueig de Twitter a Turquia decretat la mitjanit de dijous a divendres per la Direcció de Telecomunicacions (TIB) –només unes hores després que el primer ministre turc, Recep Tayyip Erdogan, anunciés la seva intenció d'«eradicar» la popular xarxa social– ha aixecat un clam al país i a l'exterior, ja que suposa l'última gota en un got que ja fa temps que està totalment ple del creixent autoritarisme del mandatari islamista.

«És una prohibició del pensament, que ha arrasat amb la reputació del nostre país», va denunciar el cap de l'oposició, el socialdemòcrata Kemal Kılıçdaroğlu: «La gent tuiteja i diu el que pensa. ¿Per què Erdogan té por? Significa que té alguna cosa a amagar i per aquest motiu té por». Per TÜSIAD, la patronal laica, es tracta d'una mesura «desproporcionada». «Aquest tipus de prohibicions no fan cap favor a la democràcia», va afirmar en un comunicat.

Davant uns mitjans de comunicació cada vegada més dòcils amb el Govern –de qui ha anat comprant el favor mitjançant suculentos contractes públics–, en els últims tres mesos la xarxa social ha estat usada per difondre enllaços a suposades gravacions telefòniques que demostrarien esquemes de corrupció en els quals estaria implicada la família Erdogan.

COMLOT / El primer ministre acusa d'això un complot orquestrat pel líder religiós Fethullah Gülen, resident als EUA i cap d'una influent comunitat similar a l'Opus Dei. De fet, entre els turcs cobra cada cop més força el rumor de l'existència de vídeos de contingut sexual en què apareixerien alts càrrecs del Govern i que serien difosos abans de les crucials eleccions del 30 de març, vistes com un referèndum sobre Erdogan.

El viceprimer ministre i portaveu del Govern turc, Bülent Arınç,

va defensar la prohibició ja que hi ha hagut «queixes» sobre el comportament de «certs usuaris de Twitter» que publiquen a la xarxa «de manera irresponsable». No obstant, va al·legar que el bloqueig no ha estat obra de l'Executiu turc, sinó de TIB –un organisme suposadament independent però *de facto* controlat per fidels a Erdogan–, obligada judicialment.

A l'entrar a la web de Twitter, els usuaris turcs es troben un missatge de TIB en què s'informa que la pàgina està bloquejada en com-

pliment de les sentències de tres tribunals menors i una decisió de l'oficina d'Istanbul de la Fiscalia General de la República. No obstant, el fiscal en cap a la ciutat, Hadi Salihoglu, va desmentir aquest últim punt en declaracions al diari *Radiikal*: «Nosaltres no hem pres cap decisió (respecte a Twitter). És una decisió administrativa». Segons algunes fonts progovernamentals, l'Executiu d'Erdogan i Twitter –amb seu a Califòrnia– estarien negociant la reobertura a canvi que l'empresa accedeixi a eliminar certs perfils i links, com ja s'ha pactat amb Facebook.

CONDEMNIA INTERNACIONAL / A l'exterior, el bloqueig de Twitter va ser rebut amb irritació. «La llibertat d'expressió, un dret fonamental en qual-sevol societat democràtica, inclou el dret a rebre i impartir informació i idees sense interferència de les autoritats», va recordar el comissari d'Ampliació de la UE, Stefan Füle, que va advertir Ankara que la seva decisió «deixa dubtes sobre el compromís [turc] amb els estàndards europeus».

Neelie Kroes, comissària d'Agenda Digital, va denunciar que el tancament de Twitter va en la direcció «contrària» al que Turquia havia promès en la negociació amb la UE, a la qual aspira a entrar.

Associacions com Human Rights Watch i Amnistia Internacional van condemnar la mesura, que suposa un «exemple ominós de com el Govern està usant la reforma de la llei d'internet per controlar els continguts de la xarxa». El text, aprovat el mes passat, permet a TIB bloquejar webs sense necessitat d'una ordre judicial i obliga els proveïdors d'internet a posar a disposició de les autoritats l'historial de visites de cada usuari. Però les crítiques internacionals cauen en sac foradat en el cas d'Erdogan –que també va amenaçar de bloquejar Facebook i YouTube–, ja que abans que es fes efectiu el tancament de Twitter va dir: «La comunitat internacional dirà això o dirà una altra cosa, m'és exactament igual. Ara veuran què és el poder de l'Estat turc». ■

les urnes

EL GRAN REPTE DE LES MUNICIPALS

ELECCIONS DISPUTADES

Les eleccions municipals del pròxim dia 30 podrien ser les més disputades de l'última dècada tenint en compte les últimes enquestes publicades, almenys pel que fa a les principals ciutats.

POLS A LES CIUTATS

A Istanbul, l'actual alcalde del partit governamental AKP, Kadir Topbas –primer alcalde de la ciutat des del 2004–, només té entre el 2% i el 4% d'avantatge sobre el candidat opositor. A la capital, Ankara, els socialdemòcrates estan ara com ara al davant, encara que el seu avantatge se situa només entre mig punt i dos punts percentuals davant Melih Gökçek, que governa des del 1994.

MENYS VOTS ISLAMISTES

Cap analista dubta que l'AKP s'emportarà la major part dels vots a nivell nacional –encara que amb més mals resultats que en els comicis del 2009–, però perdre algun d'aquests dos bastions podria posar en perill el futur polític d'Erdogan.

LA RESPOSTA POPULAR

Burlant la prohibició

El president Gül se suma als turcs que se salten el bloqueig i fan servir la xarxa

A.M.
ATENES

Als turcs els fan tornar bojos les xarxes socials. Amb 32 milions d'usuaris, és el sisè país del món i el primer d'Europa amb més penetració de Facebook. Pel que fa a Twitter, el 2012 –l'últim any amb estadístiques completes– era l'onzè país del món en nombre d'usuaris encara que és factible creure que després de la revolta del parc de Gezi, en què la xarxa social de

l'ocellet es va convertir en mitjà de comunicació, hagi escalat en la classificació. Per això, el bloqueig de Twitter a Turquia es pot considerar un atac contra la manera de viure d'una part gens menyspreable de la societat turca. I per això els ciutadans turcs no estan disposats a acceptar-ho.

Com ja va passar al llarg dels gairebé dos anys que va estar bloquejada YouTube –durant els quals va seguir sent la cinquena web més vis-

Una turca mira el seu mòbil intel·ligent davant d'un cartell amb la imatge d'Erdogan, ahir, a Istanbul.

ta a Turquia-, els turcs han seguit usant Twitter tot i la prohibició, i la xarxa social ha arribat a registrar en el país més activitat que en dies normals: solament en les primeres deu hores de la prohibició es van enviar mig milió de tuits des de Turquia. Diversos *hashtags* en turc o l'internacional #TwitterisblockedinTurkey es van convertir durant hores en *trending topic* mundials.

Els trucs

La raó: hi ha maneres de saltar-se la prohibició. Per exemple fent servir programes que emmascaren la localització de l'ordinador com les xarxes privades virtuals (VPN) i els proxy o modificant els números DNS del router en l'ordinador particular. Des que es va decretar la prohibició, els mitjans de comunicació turcs van fer públics els trucs per saltar-se el bloqueig -cosa que, segons un advocat consultat per la cadena CNN Türk, «no suposa cap delicte»-, els usuaris se'ls van envi-

ar els uns als altres o, fins i tot, en un carrer del barri Kadıköy d'Istanbul es va fer una pintada a la paret en què s'avisava els vianants quins eren els números DNS que havien de canviar al seu ordinador per entrar a Twitter. En altres llocs es van enganxar cartells amb les instruccions que calia seguir.

Però si algú va cridar l'atenció al saltar-se totalment la prohibició va ser el mateix president de la República, Abdullah Gül, antiga mà dreta del primer ministre Erdogan. «Tancar completament les xarxes socials és inacceptable», va tuitejar el president al migdia.

«És una situació tragicòmica», va afirmar a aquest diari l'expert en informàtica Ahmet Han, de l'associació Joves Civils: «I demostra que l'Estat no comprèn internet, perquè hi ha moltes formes de saltar-se la prohibició». Amb tot, i encara que el bloqueig sigui una simple pedreta a la sabata per als cibernetes amb ordinador, Ahmet Han va explicar que als usuaris de Twitter

La xarxa social ha arribat a registrar al país més activitat que en dies normals

«Tancar les xarxes socials és inacceptable», va tuitejar el president de la República

a través d'aplicacions mòbils -especialment els que disposen d'un iPhone- el bloqueig sí que els suposa complicacions. Per a ells la mateixa empresa va posar a disposició un servei de tuit a través de SMS, facilitant els números de telèfon necessaris.

El mateix portaveu del Govern, Bülent Arınç, va tuitejar al matí la seva agenda de la jornada, encara que ho devia fer per error perquè no se li va tornar a veure el pèl al llarg del dia. De fet, Erdogan podria haver-se marcat un gol en pròpia porta: a poc més d'una setmana per a les eleccions municipals les oficines de premsa dels ministres i dels candidats del Partit de la Justícia i el Desenvolupament (AKP) es van quedar sense una valuosa eina de propaganda electoral obligats, almenys moralment, a complir la prohibició. «Potser els de l'AKP estan complint la prohibició. O no han entrat a Twitter o no obren la boca», feia broma la periodista Asli Aydin-tasbas a través de Twitter. ≡

La conferencia Changing Media, celebrada esta semana en Londres, está organizada por el diario británico 'The Guardian'. / C.F.

POR ENCIMA DE ORDENADOR Y TABLETA

Este año ya habrá 1.750 millones de 'smartphones' en el mundo y los editores de prensa británicos avisan de que se consolida como principal soporte informativo

El móvil es el 'rey' de los medios

CARLOS FRESNEDA / Londres
Corresponsal

La consigna *mobile first* (primero en el móvil) está desplazando en los grandes medios al consabido *digital first*. La pantalla del *smartphone* es la única que cuenta para los jóvenes y gana cada vez más terreno a los ordenadores y a las tabletas. La publicidad destinada a los móviles (2.600 millones de euros) superará incluso este año en el Reino Unido a los anuncios en periódicos.

Hasta aquí algunas de las predicciones lanzadas al aire durante la conferencia Changing Media, organizada esta semana por *The Guardian*, que coincidió nada ca-

sualmente en Londres con el *Wearable Technology Show*, donde pudimos ver la avanzadilla de relojes y gafas *inteligentes* que contribuirán también a su manera al ocaso del papel (aunque haya que esperar otra década).

De momento nos quedamos con el *smartphone*, que este año llegará a los 1.750 millones de unidades en circulación (según eMarketer) y que se está consolidando ya como el principal soporte de información en todo el mundo. En España, la proporción del teléfono inteligente frente a la tableta es muy similar a la de Estados Unidos (68% frente al 32%). Y lo que más nos interesa, según la plataforma de contenidos Outbrain,

es el fútbol, los sucesos, los famosos, la economía y la política.

«El móvil como soporte nos está obligando a replantear la manera en que contamos las noticias», asegura Ben Huh, cofundador de Circa, una aplicación específica para degustar el menú informativo en el *smartphone*. «La gente no sólo quiere el consabido resumen de noticias, sino que va a buscar el seguimiento puntual de las dos o tres historias que más le interesa, si es posible en tiempo real y con la posibilidad de interacción».

«La expansión del vídeo va a ser fundamental, y seguramente cuajará al final como la principal vía de entrada de la publicidad», aventura

Vicent Blaney, de la consultora Millward Brown. «En 2014 caerá definitivamente el agnosticismo ante los anuncios en un mundo de pantallas múltiples. Al fin y al cabo, así es como la gente ha consumido la publicidad en televisión durante décadas».

Millward Brown presentó su decálogo de las tendencias mediáticas, encabezadas por la profusión de los *microvídeos*, por la era de la *publicidad multipantalla* y por el creciente intercambio de contenidos por datos ente los productores y los usuarios de la información.

«El medio digital ha creado una conexión más estrecha con la *tribu* de lectores y creo que hemos llegado a un punto de confianza mutua

para intercambiar información», declaró Lori Cunningham, directora de estrategia digital de *The Daily Telegraph*, el primer periódico británico que dio el salto *on line*. David Pemsel, vidiretor ejecutivo de *The Guardian*, defendió la idea del «periodismo abierto y multimedia» en el universo cambiante.

El vídeo se expande y puede convertirse en la principal vía de publicidad 'on line'

La proporción en España y EEUU es similar: 32% 'tablet' y 68% 'smartphone'

Dominique Delpont, del grupo Havas, dio precisamente las gracias a *The Guardian* por mantener viva la llama del periodismo con las revelaciones del ex analista de la CIA Edward Snowden. Delpont propuso sin embargo un salto del concepto de *Big Data* (hermanado al fantasma de *Big Brother*) al de *People Data*, o «cómo hacer buen uso de los datos para conectar a los negocios y crear conexiones de valor con la gente».

Andy Hobsbawm, cofundador de Evrythng, habló del teléfono móvil como del «mando a distancia» que no sólo nos permitirá estar informado, sino controlar todos los objetos conectados al «internet de las cosas», que creará lazos hasta ahora inimaginados entre los humanos y el mundo material (y grandes posibilidades para los expertos de *marketing*).

Reivindicando el periodismo en profundidad, aunque adaptado al nuevo medio, Jessica Lessin defendió el modelo de suscripción de *The Information*, apto sobre todo para contenidos especializados. Desde lejos llegó el eco de *The Intercept*, la revista digital de Glenn Greenwald (financiada por el fundador de eBay Pierre Omidyar), reivindicando un «periodismo valiente y de confrontación» y adaptado con un diseño muy simple a los nuevos tiempos.

OBITUARIS

Whisky, dones i lletres

KHUSHWANT SINGH (1915-2014)

Periodista i escriptor

Oblideu-vos dels indis literats la fama dels quals es forja a Londres o Nova York. A l'Índia no hi ha escriptor més popular que Khushwant Singh i no hi ha parada de llibres que no tingui algun dels seus provocadors títols. Singh, que va morir dijous a gairebé cent anys, no va perdre mai una oportunitat de reforçar la seva condició de polemista oficial i vell verd oficios de les lletres índies en anglès. Columna del periodisme indi –va dirigir diverses publicacions– i columnista setmanal fins fa pocs mesos, la seva mort ha estat lamentada fins i tot per les víctimes habituals dels seus dards: els líders que barregen religió i política.

D'enemics no n'hi faltaven i presumia que li hagués arribat una carta des del Canadà malgrat que les dades del destinatari no podien ser més escasses: "Fill de puta Khushwant Singh, Delhi". El remitent era un activista sikh.

Encara que Singh era un agnòstic militant, estava orgullós de ser sikh i alertava contra la pèrdua dels signes externs de la religió –turbant, barba, etcètera–, que podien portar-la a fondre's amb l'hinduisme. L'obra de la qual se sentia més orgullós era la seva història del sikhisme en dos volums, cosa que no li va impedir de posicionar-se al seu dia contra un Khalistan –pàtria sikh– independent. "Absteniu-vos de fer acudits sobre el sikhisme", el va

amonestar una organització religiosa sikh. "Aneu-vos-en a l'infern", els va replicar.

Com a periodista nonagenari, Singh va escriure l'obituari de la seva generació per complet i d'alguns més, cosa que va

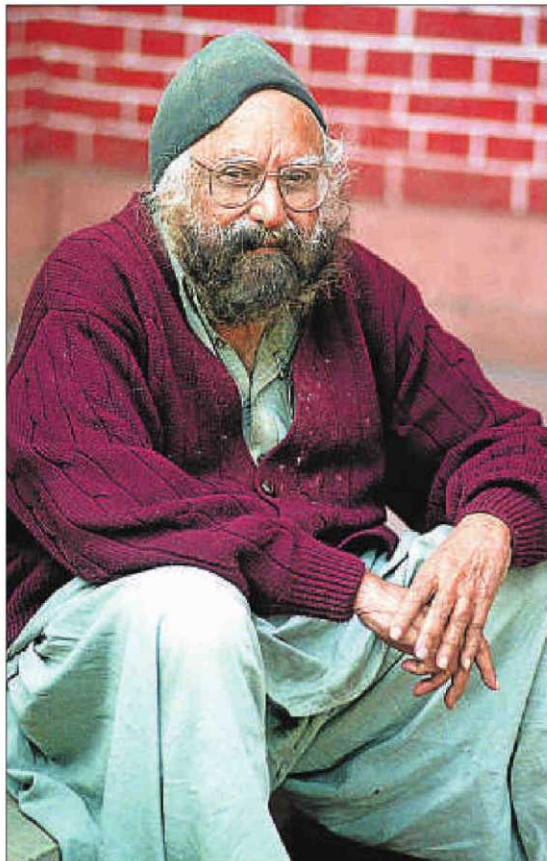
etcètera. A més de Sujjan Singh Park, els primers apartaments de Nova Delhi (1945), dels quals continuava sent el propietari; cobrava lloguers fins a cent vegades per sota del preu de mercat als antics inquilins.

Singh va estudiar a la Modern School, fundada pel seu pare, i després va ampliar estudis de Dret a Anglaterra, país al qual va tornar com a cap de premsa de l'ambaixada índia després de la independència. "Vaig ser un estudiant mediocre, un advocat sense clients i un diplomàtic sense tacte, i he acabat com un periodista desinformat", va escriure.

El seu amor pel whisky i les dones era més conegut que la seva passió per la poesia en urdú (havia nascut al Panjab que després va passar al Pakistan). Entre les seves novel·les destaquen *Delhi* –publicada a Espanya com *Las mil y una noches de Delhi*–, un compendi de sordidesa i erudició històrica; i *Tren a Pakistán*, sobre la violenta escissió de l'Índia, que es va convertir en una pel·lícula.

Singh va dirigir l'històric *Illustrated Weekly* i després el diari *Hindustan Times*, des del qual va donar suport a l'estat d'excepció d'Indira Gandhi. El Partit del Congrés el va premiar amb un càrrec de senador. El sanguinari assalt al Temple Daurat li va fer tornar el Padma Bhushan, encara que anys més tard acceptaria una condecoració més elevada. Vidu, deixa un fill i una filla.

JORDI JOAN BAÑOS

AFP

donar per a un llibre, menys fúnebre que irreverent. Fidel al seu lema d'informar i provocar, només ell gosava revelar la vida íntima de les vaques sagrades del país.

Khushwant Singh era un liberal i lliurepensador, aspirant a llibertat en un país beat com pocs. Una cosa xocant però no imperdonable, sent fill del contractista que va aixecar mitja Nova Delhi britànica, Sobha Singh: Arc de l'Índia, Museu Nacional, Palau Presidencial,

Telefónica y Mediaset ajustan el valor de Canal+ ante sus pérdidas

La 'teleco' y la cadena registran un 'agujero' de 95 millones por el deterioro del activo

Á. Semprún MADRID.

Los adversos resultados de Canal+ han dejado un agujero de 95 millones de euros en las cuentas de Mediaset y Telefónica, socios de la plataforma de pago con un 22 por ciento cada una —Prisa es el accionista mayoritario con 56 por ciento del capital—. La cadena de Fuencarral ha ajustado en 72 millones el valor de su participación en Canal+, lo que se ha traducido en unas provisiones de 84,6 millones de euros “por la depreciación del activo”.

La televisión que dirige Paolo Vasile ha realizado un test de deterioro de su 22 por ciento ante la caída de los abonados de la plataforma de pago (perdió 100.000 clientes en 2013) y los negativos resultados registrados: Canal+ cerró el año pasado con unas pérdidas netas de 74 millones de euros frente al beneficio de 52 millones de euros registrados en 2012. La matriz de la tele de pago, que ha ajustado el valor de Canal+ en 1.138 millones de euros entre 2012 y 2013, justifica estos resultados a la baja con el alza del IVA y el aumento del coste de los derechos de emisión del fútbol.

Pese a la complicada marcha de la plataforma de pago, Telefónica es el único socio que ha evitado ajustar el valor en libros más allá de lo estrictamente necesario. Así, la *teleco* que preside César Alierta, que está en negociaciones con Prisa para adquirir su 56 por ciento de Canal+, confía en la capacidad del negocio para recuperar la inversión y se ha negado a realizar un test de deterioro. En este

punto, Telefónica apenas ha ajustado en 23 millones el valor en libros de su participación en DTS, la compañía que engloba Canal+, hasta los 434 millones de euros. El deterioro aplicado es consecuencia de la puesta en equivalencia de las pérdidas registradas por la filial de Prisa (unos 16,28 millones de euros) y la pérdida de valor de los activos asociados a la compra que Telefónica cifra en 7 millones de euros, tal y como explicó la propia *teleco* a este diario. “No se ha registrado ningún caso adicional de deterioro del valor de la compañía”, sentenciaron.

Pese a la confianza de Telefónica en el futuro de Canal+ y su capacidad para generar ingresos, tanto Mediaset como Prisa han alertado en sus cuentas la posibilidad de afrontar ajustes adicionales. Por un lado, la compañía que preside Juan Luis Cebrián contempla en sus cuentas de 2013 un deterioro adicional del fondo de comercio de DTS de 381 millo-

90

MILLONES DE EUROS

La cadena de Fuencarral abre la puerta a un deterioro adicional de 90 millones si caen los abonados.

nes de euros si desciende un 5 por ciento el precio medio que pagan los abonados; si cae un 5 por ciento el número de clientes o si se incrementa un 0,5 por ciento la tasa de descuento. Por su parte, Mediaset advierte de un ajuste adicional de 90 millones si los parámetros básicos de negocio registran una evolución negativa.

El agujero de Canal+ multiplicó por 2,5 las pérdidas de Prisa hasta los 648 millones, y ha llevado a Mediaset a reducir su beneficio a los 4,2 millones.

EL ACENTO

Twitter como barómetro

Hoy existe un nuevo sistema para medir el nivel de libertades de una nación: las redes sociales. Mientras los políticos de todas las democracias, los periodistas y las estrellas del espectáculo *matan* por conseguir seguidores en ellas, el primer ministro Recep Tayyip Erdogan cumple su promesa y bloquea Twitter en Turquía despreciando, de paso, a los millones de personas que leen los micromensajes de su cuenta oficial.

David Cameron compró recientemente amigos en Facebook —ya ha superado los 100.000 gracias a ello— desembolsando gran cantidad de dinero para elevar su popularidad y, sobre todo, multiplicar el impacto de su campaña política. Erdogan, en cambio, considera que el uso de Twitter amenaza su largo mandato (ejerce desde 2003). Sus más virulentos ataques a esta red se iniciaron el verano pasado, cuando cientos de miles de ciudadanos la utilizaron

para protestar por sus políticas y organizar sus campañas contra el proyecto urbanístico que arrasaría el parque Taksim Gezi.

Recep Tayyip Erdogan, que aspira a presidir el país tras las próximas elecciones, clamó contra la red social porque en ella, dijo, “se difunden mentiras absolutas”, lo que es una “fuente de problemas”. La gota que ha colmado el vaso de su paciencia ha llegado este año, cuando usuarios de Twitter han aireado las grabaciones de las conversaciones entre el primer ministro

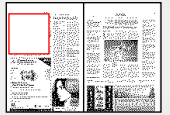
y su hijo, en el foco de un escándalo de corrupción. Las autoridades turcas han alegado que restringían la entrada a Twitter por desoír órdenes judiciales contra enlaces ilegales, pero el argumento, con tales antecedentes, suena inverosímil.

Todo lo ocurrido es paradójico porque frente a la pobreza de seguidores de Cameron, la cuenta oficial de Erdogan exhibe la cifra de 4,17 millones de *amigos*. Mantener dicha cuenta es un falso gesto de modernidad si se tiene en cuenta que Erdogan, a su vez, no

sigue a nadie. Ni siquiera a importantes colegas como Cameron (uno de sus seguidores). Todo indica que nunca hubo mucho interés por el intercambio de opiniones y que restringir la entrada a Twitter es lo más parecido a la vieja censura de prensa de toda la vida.

SOLEDA CALÉS

MARCIAL GUILLEN / EFE

Rafael Jorba va rebre el premi de mans de la secretària d'Estat d'Investigació, Carmen Vela

Jorba rep el Salvador de Madariaga

► El periodista de *La Vanguardia* Rafael Jorba va rebre ahir a Múrcia el prestigiós premi de periodisme Salvador de Madariaga en la XXa edició, pels seus articles publicats en aquest diari a la secció *Cafè Europa*. Aquest reconeixement a la tasca periodística el concedeixen l'Associació de Periodistes Europeus, conjuntament amb la Representació a Espanya de la

Comissió Europea i l'Oficina a Espanya del Parlament Europeu.

El vicepresident de la UE i comissari de Competència, l'espanyol Joaquín Almunia, va ressaltar l'esforç del premiat a l'hora d'acostar la Unió Europea als ciutadans, ja que "és molt difícil entendre les decisions que es prenen a Europa, qui les pren o qui les controla; per tant, cal fer un es-

forç, no només per part dels mitjans de comunicació, sinó també dels responsables europeus". A la cerimònia de lliurament, celebrada al Reial Casino de Múrcia, hi van assistir els altres dos premiats, el corresposnal a Moscou de Televisió Espanyola (TVE), Carlos Franganillo, i el cap d'inter nacional de la cadena SER, Rafael Panadero. / Redacció

LA GALERIA

Jordi Soler

La fotògrafa hi era

La fotògrafa Colita, née Isabel Steva, exposa les seves obres, que constitueixen l'obra de tota una vida, a la Pedrera de Barcelona. Aquesta notable treballadora de la càmera, que ha fet molta i magnífica feina, que ha editat els llibres *Guia secreta de Barcelona*, *Els cementiris de Barcelona* i *L'exemple de Barcelona*, que ha rebut títols, homenatges i guardons ben merescuts, és part viva d'una Catalunya íntimament lligada a la fotografia (recordo que, de molt jove, quan als mitjans informatius apareixien els guanyadors de concursos fotogràfics d'àmbit estatal, gairebé sempre tenien cognoms catalans). Colita va entrar en aquest món de la mà de Xavier Miserachs i d'Oriol Maspons, i també de Francesc Català-Roca i Juli Ubiña, i es va moure a gust i disfrutant d'allò més en l'ambient cultural anomenat Gauche Divine (eren els anys seixanta del segle XX, en ple franquisme), que, a més d'escriptors, arquitectes, editors, models (Teresa Gimpera, Romy), dissenyadors i interioristes –i fotògrafs, és clar–, incloïa l'Escola de Barcelona, un moviment cinematogràfic inspirat en la Nouvelle Vague francesa, absolutament oposat al que es feia aleshores a Madrid, folklòric i costumista. En aquesta escola destacaven Cinto Esteva, Jose Maria Nunes, Joaquim Jordà i Pere Portabella, entre d'altres que el temps aniria acreditant. I va ser precisament durant el rodatge d'una pel·lícula de Cinto Esteva que vaig poder

El cas és que ni tan sols hi vaig parlar, amb Colita, però el fet de veure-la allí, en persona, em va omplir de goig

conèixer, i val a dir que d'una manera fugaç, efímera, Colita. Als boscos cremats de Llagostera s'estava rodant *Después del diluvio*, en què intervenien Paco Rabal, Mijanou Bardot –germana de Brigitte– i el gironí Quico Viader, amb música de Joan Manuel Serrat, i en la qual Colita era l'encarregada de la foto fixa. Hi havíem anat un equip de la revista Presència per donar fe d'aquell rodatge, i ens va costar Déu i ajut arribar a l'edifici on es realitzaven algunes escenes de la pel·lícula. Recordo que Colita estava, més que asseguda, escarxofada en una butaca mentre el director de fotografia, Joan Amorós, semblava donar ordres, i no només al càmera, sinó a la resta dels que intervenien en el rodatge. No n'estic segur, però podia ser que l'Esteva tingués algun problema psicossomàtic, no gaire greu, però suficient per impedir-li la feina. El cas és que ni tan sols hi vaig parlar, amb Colita, però el fet de veure-la allí, en persona, em va omplir de goig.

Empresa i treballadors de la CCMA acorden negociar fins al 30 de maig

BARCELONA | ACN

■ Els comitès de vaga de Catalunya Ràdio i Televisió de Catalunya van arribar a un acord amb la direcció de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals (CCMA) la matinada de divendres per seguir negociant fins al 30 de maig per tancar un nou conveni. Segons un comunicat dels representants de la plantilla, la direcció de la CCMA s'ha compromès que durant aquest període no hi haurà rebaixes salarials i es mantindran les condicions laborals dels convenis de TVC i Catalunya Ràdio.

Durant aquests mesos es crearà una comissió paritària entre la direcció i els comitès, on s'analitzaran i regularan tots els complements que estan al marge dels convenis col·lectius, per tal d'incorporar-los al nou document. Si s'arriba a un acord, es votarà en referèndum. La comissió paritària entre la direcció i els comitès de la CCMA serà l'encarregada de descriure i valorar tots els llocs de treball que ara mateix

ocupen els nivells H i O de Televisió de Catalunya, Catalunya Ràdio i la CCMA. Aquestes categories són els caps d'àrea, els caps de departament i els caps de servei. En total són 53 càrrecs, 42 són de TVC i 11 de Catalunya Ràdio, que s'incorporaran al conveni «amb la descripció i la valoració que faci la direcció».

Fins al 30 de maig, les dues plantilles i la direcció de la CCMA parlaran de tots els conceptes que fan referència al conveni -al marge dels retributius-, entre ells, l'equiparació de tots els centres de treball. Un cop hagi finalitzat aquest període de dos mesos, i en cas que s'hagi arribat a un acord global es traslladarà les dues plantilles per tal que l'aprovin o rebutgin via referèndum. Amb aquest acord s'obre una nova porta per tal de desencallar el conflicte que ha motivat un important nombre d'aturades que, en el passat mes de febrer, van acabar fent perdre a Televisió de Catalunya la posició de líder d'audiència a Catalunya.

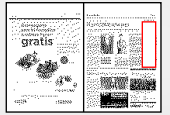
Los empleados de TV-3 tendrán dos meses más para negociar el convenio

M. R., **Barcelona**

La negociación del convenio colectivo para TV-3 y Catalunya Ràdio tiene visos de eternizarse. Tras un año negociando sin llegar a ningún acuerdo, los trabajadores y la Corporación Catalana de Medios Audiovisuales (CCMA) acordaron ayer alargar dos meses la negociación. El nuevo período, en el que la empresa se compromete a seguir manteniendo las condiciones actuales a los trabajadores, acabará el 30 de mayo, después de las elecciones europeas. Si hay acuerdo, los empleados de los medios públicos lo tendrán que validar en un referéndum.

El principal punto de discordia es la intención de la CCMA de rebajar el sueldo a los empleados. La última propuesta de la empresa preveía un recorte del 4,33% en el salario base y un 5% por la antigüedad. La oferta fue rechazada por los empleados de TV-3 y aprobada por los de Catalunya Ràdio, que sin embargo seguirán en las negociaciones porque tras la fusión ambos medios de comunicación son una única empresa.

En estos dos meses trabajadores y CCMA también estudiarán los complementos que ahora mismo están por encima del convenio colectivo y revisarán los rangos más altos en los trabajadores. Según fuentes de los empleados, un total de 53 cargos se incorporarán en el convenio con la valoración que haga la dirección.

OFERTA ESPORTIVA

Eurosport es reconverteix en el canal del ciclisme

M. DE L.
BARCELONA

Amb més de 1.500 hores de ciclisme (450 de les quals en directe), repartides en les 40 principals carreres de la temporada (entre elles el Giro, el Tour, la Vuelta i la Volta), Eurosport es reivindica com la casa del ciclisme. I com a guinda d'aquesta aposta per l'esport de les dues rodes, el veterà canal esportiu europeu (ara celebra els seus 25 anys d'emissions) ha fitxat com a comentaristes dues figures d'aquest esport: el nord-americà Greg Lemon i l'espanyol Juan Antonio Flecha, que s'incorporen a un equip d'especialistes en què també destaca Eduardo Chozas.

A partir del pròxim dilluns, el canal Eurosport es bolcarà en la Volta a Catalunya, per encadenar totes les grans competicions fins al final de la temporada oficial, que es tancarà a l'octubre amb el Tour de Pequín. Tot aquest desplegament –juntament amb el de la resta dels principals esports– ha fet d'aquest canal de pagament una oferta líder, amb 133 milions de llars abonades en 54 països. Però curiosament, a tot Espanya únicament és accessible a través de la plataforma Movistar TV, després de suspendre-se'n l'emissió a Canal+ i Ono. ≡

Cóppulo, premiada per la promoció de la igualtat

La periodista Sílvia Cóppulo ha estat guardonada amb el premi de comunicació de Fem.talent, una iniciativa que promou la igualtat d'oportunitats entre homes i dones. La presentadora del programa de Catalunya Ràdio *El suplement* va rebre el guardó de mans de la vicepresidenta del Govern, Joana Ortega.

Acord a la CCMA per negociar fins al 30 de maig

G.B.

SANT JOAN DESPÍ

Els comitès de vaga de Catalunya Ràdio i Televisió de Catalunya han pactat amb la direcció de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals (CCMA) continuar negociant fins al 30 de maig per tancar un nou conveni.

La direcció de la CCMA s'ha compromès a no fer baixes salarials durant aquest període. Aquests mesos es crearà una comissió paritària entre la direcció i els comitès, que analitzarà els complements il·locs de treball –42 càrrecs a TVC i 11 a Catalunya Ràdio– fins ara al marge del conveni. ■

El convenio deberá aprobarse en mayo

CCMA Los comités de Catalunya Ràdio y Televisió de Catalunya pactaron en la madrugada de ayer con la dirección de la Corporación Catalana de Mitjans Audiovisuals (CCMA) alargar las negociaciones hasta finales de mayo para "cerrar un nuevo convenio".

75
ANYS
DIARI
D'UNA
OCUPACIÓ

Capítol 92

L'inici de la dictadura

La premsa esb

El franquisme va esclafar qualsevol rastre del periodisme català d'or: una rastellera de firmes i de capçaleres dels anys trenta que la guerra i la dictadura van silenciar

Hi va haver una tirallonga de periodistes i de capçaleres de premsa en català que van fer eclòsió durant la Segona República. Eren diaris nacionals, esportius, satírics, setmanaris culturals, de tall modern i desacomplexat, on escriviens els millors plomes del país, on el periodisme català va viure l'època d'or. Periodistes i diaris catalans van fregar aquells anys la plena normalitat. A les pàgines del diari *La Publicitat*, principal òrgan del catalanisme intel·lectual, es podien trobar Pompeu Fabra, Carles Riba, Josep Pla, Carles Sentís, J.V. Foix, Antoni Rovira i Virgili, Ferran Soldevila o Josep Maria de Sagarra.

Però això no quedava aquí. Al setmanari *Mirador* es podia llegir la secció *L'Aperitiu* de Sagarra, els reportatges de Josep Maria Planes, Andreu Avel·lí Artís, Jaume Passarell o Carles Sentís; les crítiques d'espectacles de C.A. Jordana o Sebastià Gasch, o els articles especials de Gaziell, Eugeni Xammar, Marcel·lí Domingo i Rovira i Virgili. Fundat per Amadeu Hurtado i dirigit per Manuel Brunet i Just Cabot (aquest, que havia estat redactor en cap a *La Publicitat*, n'era l'ànima), *Mirador* va tenir una clara vocació europea.

Tot i que els tiratges eren dominats pel castellà (*La Vanguardia*, *El Día Gráfico*, *El Noticiero Universal* o *El Diluvio*), la premsa en català agafava embranzida. També la premsa local i comarcal, com mostra la llista inacabable de capçaleres que recullen Joan Torrent i Rafael Tasis a *Història de la premsa catalana*. N'hi ha, com *L'Autonomista*, diari gironí republicà federalista, que amb l'empenta de la Segona República es catalanitzen completament.

Malgrat la convulsió de l'època, la forta tradició satírica de la premsa catalana —amb exponents

com *L'Esquella de la Torratxa* (dirigida per Lluís Capdevila)— va continuar als anys trenta, amb l'aparició d'*El Be Negre*. Aquest va ser un emblemàtic setmanari satíric comandat per Planes, que el 1934 escriuria a *La Publicitat* una sèrie de reportatges d'investigació, "Els gàngsters de Barcelona" i "L'organització de l'anarquisme a Catalunya i a Espanya", on denunciava la criminalitat d'alguns elements de la FAI. A més, *El Be Negre* tenia una important nòmina de dibuixants, que és l'altre col·lectiu que patirà de valent la repressió franquista. Van dibuixar per aquest setmanari Àngel Ferran (que n'era redactor principal), Avel·lí Artís-Gener, Valentí Castanyes, Joan Cortès o Feliu Elies Apa.

Si en lloc de la ironia, la mordacitat i la mala bava abocades a cabassos a *El Be Negre*, preferien estar al cas dels esports, podien triar i remenar entre una bona renglera de diaris esportius en català. Entre aquests, *La Rambla*, el diari fundat per Josep Sunyol (el president del Barça afusellat), que lluita el subtítol republicà i de plena modernitat "Esport i ciutadania". Una prova més que esport, cultura i modernitat aleshores no anaven renyits la donava el periodista i poeta Carles Sindreu a les pàgines de *L'Esport Català*, on va publicar un seguit de cal·ligrames sobre el tennis.

Un altre cul d'en Jaumet, sobretot pel que fa al periodisme d'investigació, va ser Irene Polo, una dona pionera que va fer reportatges de denúncia social i d'alerta política a *Imatges*, *La Humanitat*, *La Rambla*, *L'Opinió*, *L'Instant* i *Última Hora*. A aquest nom cal afegir-hi el de Maria Luz Morales, una periodista gallega instal·lada a Barcelona que durant la guerra va ser directora de *La Vanguardia*, aleshores decomissada. Abans ja havia fet trajectòria en aquest mateix diari i a *El Sol*. Alguns d'aquests noms s'han recuperat d'una manera engrunada grà-

cies als llibres que recullen els seus articles, cartes o memòries. Alguns són una lliçó magistral d'estil o del que ara en diuen periodisme compromès. És el cas d'Eugeni Xammar, Irene Polo, Just Cabot, Domènec de Bellmunt, Paco Madrid i Josep Maria Planes, dels quals

es pot trobar "obra" publicada. Amb la guerra, moltes capçaleres són confiscades per comunistes i anarquistes i algunes tanquen. Amb la dictadura, la premsa en català queda prohibida i, llevat d'intents de reaparició a l'exili (com *L'Humanitat*, l'òrgan d'ERC, després dirigit

Anna Ballbona

'Diari d'una ocupació' descriu el final de l'ofensiva militar franquista a Catalunya i l'inici de la repressió de la dictadura. La sèrie, que es publicarà fins a l'1 d'abril, està assessorada per l'historiador Joan Villarroya i coordinada per Jordi Grau

PRÒXIM CAPÍTOL:

"Con la pata quebrada y en casa"

orradada

Periodisme d'or. Una mostra d'algunes capçaleres catalanes d'abans de la dictadura franquista. La resta són imatges de periodistes que van brillar durant els anys trenta. A l'esquerra, Irene Polo amb Buster Keaton, i una coneguda imatge de Just Cabot. A la dreta, de dalt a baix, Josep Maria Planes, Lluís Capdevila, Maria Luz Morales i Emili Vigo ■ ARXIU

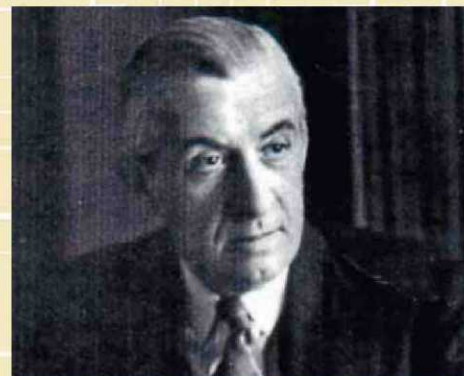
per Emili Vigo), això significarà el seu escapament, sense solució de continuïtat en la tradició periodística. *La Veu, La Publicitat, L'Opinió, La Nau, El Matí, L'Esquella de la Torratxa* i tants d'altres quedaran sepultats en el temps. Més o menys com els professionals. Planes és

assassinat el juliol del 1936 per escamots de la FAI. Just Cabot, com molts altres periodistes, marxa a l'exili, i en no poder escriure en llibertat en català, opta pel silenci. Irene Polo, exiliada a Buenos Aires, se suïcida el 1942. Maria Luz Morales pateix la presó i tornarà a fer de perio-

distista sota pseudònim. Alguns, com Sentís o Pla, s'adapten inicialment al franquisme. Però la majoria de noms formen la trista alineació titular d'un magnífic periodisme silenciats que només el compromís d'alguns editors—intrèpids i audaçs—i de nous lectors ha tret de l'oblit. ■

Periodista crític, modern, català i cosmopolita

Eugeni Xammar és un dels més grans periodistes catalans. Una figura carregada d'esperit crític, d'intel·ligència, estil, modernitat i arrelament al país que va viure les contradiccions de la Guerra Civil i la dictadura franquista. Amb la guerra, la FAI es va presentar a casa seva a l'Ametlla del Vallès. Després, la Gestapo li va trepitjar els talons a Alemanya i el franquisme li va confiscar tots els béns i va ordenar el seu "estranyament perpetu del territori nacional per roig i catalanista". No va recuperar casa seva fins al cap d'anys. Durant el franquisme, Xammar va viure de fer de traductor per a organismes internacionals i va continuar voltant pel món (París, Ginebra—on s'instal·laria—, Washington, Nova York...). Acabada la Guerra Civil i afirmada la dictadura, la censura i la impossibilitat d'escriure en català, el periodista "pugilístic"—com el qualifica Quim Monzó—es va imposar el silenci i el va reclamar als altres: va llançar atzagaïades contra el que ell anomenava els "destinataris", escriptors i periodistes que s'havien quedat a Catalunya i feien la viu-viu escrivint en castellà sota el jou franquista. Una de les seves víctimes predilectes seria Carles Sentís. Més endavant, i a petició d'amics, va

Eugeni Xammar, periodista, que va morir a l'Ametlla del Vallès el 1973 ■ ARXIU JOSEP BADIA / AJUNTAMENT L'AMETLLA DEL VALLÈS

escriure alguns articles on va continuar mostrant un esperit crític infranquejable i la seva independència de pensament, disparant, per exemple, contra el caràcter pla i simple de l'oposició al franquisme, bàsicament de tall marxista.

Nascut a Barcelona el 1888 i mort a l'Ametlla el 1973, catalanista i fidel a les institucions del país, liberal i humorista, Xammar va ser un periodista brillant i agut, que va escriure a *La Tralla, El Poble Català, Iberia, El Be Negre, La Publicitat, La Veu de Catalunya, l'Heraldo de Madrid, Ahora i El Día Gráfico*, entre d'altres, a més de diversos diaris sud-americans. A Londres va fer de corresponçal per *El Día Gráfico* i *La Publicidad* per narrar la Primera Guerra Mundial, i als anys vint i trenta va fer les seves cèlebres cròniques des de Berlín. Els seus articles es poden trobar aplegats a *Periodisme, L'ou de la serp* i *Crònica desde Berlín*, i també hi ha un volum de *Cartes a Josep Pla*. Les seves memòries dictades, sota l'impuls del seu amic Josep Badia i en els últims anys de la seva vida, retornat a l'Ametlla, van formar el llibre *Seixanta anys d'anar pel món*. El seu biògraf, Quim Torra, va publicar fa uns anys *Periodisme? Permetin! La vida i els articles d'Eugeni Xammar*. Aquest any es recorda la seva figura amb l'Any Xammar, a iniciativa de l'Ajuntament de l'Ametlla, i es fan diverses activitats per difondre'l, la darrera de les quals serà una exposició al Palau Robert. La bibliografia xammariana s'ampliarà amb un volum que aplegarà el seu epistolari.

POLÍTICOS BAJO SOSPECHA 'CASO GÜRTEL'

TECONSA
CONSTRUCTORA DE LA COMUNICACIÓN, S.A.

TELEVISIÓN AUTONÓMICA VALENCIANA, S.A.
POLÍGONO ACCESO A ADEMÚZ, S/N
46149.- VALENCIA
C.I.F. Nº A - 46082128

FTL Nº: AZF04

SUMINISTRO DE EQUIPAMIENTO EN PANTALLAS DE VIDEO, SONIDO Y MEGAFONIA PARA REALIZAR COBERTURA TELEVISIVA INTEGRAL EN LA PROGRAMACIÓN ESPECIAL QUE TVV EMITIRÁ CON MOTIVO DE LA VISITA DE SU SANTIDAD EL PAPA A VALENCIA, CON MOTIVO DEL V ENCIERRO MUNDIAL.

20 % SOBRE EL IMPORTE DEL PRESUPUESTO TOTAL SEGUN CONTRATO	1.202.000,00 €
Total	1.202.000,00 €
BASE IMPONIBLE	1.202.000,00 €
16 % I.V.A. @ 3.230.000,00 €	206.720,00 €
IMPORTE FACTURA	1.408.720,00 €

LA PRESENTE FACTURA ASCIENDE A LA CITADA CANTIDAD DE:
UN MILLÓN CUATROCIENTOS NOVENTA Y OCHO MIL SESENTA Y DOS EUROS

Valencia, 10 de julio de 2006

TECONSA
CONSTRUCTORA DE LA COMUNICACIÓN, S.A.

TELEVISIÓN AUTONÓMICA VALENCIANA, S.A.
POLÍGONO ACCESO A ADEMÚZ, S/N
46149.- VALENCIA
C.I.F. Nº A - 46082128

Fra. Nº: AZF03

SUMINISTRO DE EQUIPAMIENTO EN PANTALLAS DE VIDEO, SONIDO Y MEGAFONIA PARA REALIZAR COBERTURA TELEVISIVA INTEGRAL EN LA PROGRAMACIÓN ESPECIAL QUE TVV EMITIRÁ CON MOTIVO DE LA VISITA DE SU SANTIDAD EL PAPA A VALENCIA, CON MOTIVO DEL V ENCIERRO MUNDIAL.

20 % SOBRE EL IMPORTE DEL PRESUPUESTO TOTAL SEGUN CONTRATO	1.938.800,00 €
Total	1.938.800,00 €
BASE IMPONIBLE	1.938.800,00 €
16 % I.V.A. @ 3.230.000,00 €	310.208,00 €
IMPORTE FACTURA	2.249.008,00 €

LA PRESENTE FACTURA ASCIENDE A LA CITADA CANTIDAD DE:
DOS MILLONES DOSCIENTOS CUARENTA Y OCHO MIL OCHENTA EUROS

Valencia, 20 de julio de 2006

Dos de las tres facturas que los aliados de Correa presentaron a Canal 9 para cobrar por adelantado el evento. / EL MUNDO

La Policía investiga si Canal 9 pagó a Correa con dinero de las nóminas

Sospecha que adelantó a la 'trama' 7,4 millones del Papa porque no tenía presupuesto

J. NIETO / Valencia

Hubo un tiempo en el que el dinero no importaba en Radiotelevisión Valenciana, recién extinguida por orden del Gobierno de Alberto Fabra para dar oxígeno al presupuesto público. Canal 9, siendo presidente Francisco Camps, pagó por adelantado a Teconsa —la constructora donde se ocultó la organización de Francisco Correa según todos los indicios— 7,4 millones de euros por el suministro de pantallas de vídeo, sonido y megafonía para la visita del Papa a Valencia en julio de 2006.

Las facturas escandalizaron a técnicos y administrativos porque un proveedor habitual —y la propia trama en anotaciones internas— había valorado el servicio en poco más de tres millones. La Agencia Tributaria sostiene en un informe de 2010 que el resto se empleó para el reparto de comisiones entre los cabecillas.

RTVV no disponía de ese dinero en el presupuesto ordinario, y la empresa ha entregado un documento al Tribunal Superior de Valencia en el que confirma que la dirección del ente público, siendo director general Pedro García, presuntamente manipuló fechas para que Gürtel cobrara la visita por adelantado. Es decir, pese a que las negociaciones con la trama Gürtel empezaron en 2005, Canal 9 no hizo ninguna reserva en su presupuesto, en parte, porque iba hinchándose a medida que pasaban las semanas. Los investigadores creen que el departamento financiero metió mano al capítulo de nóminas porque era el único apartado al que se podía recurrir para empezar a cobrar el evento semanas antes de que se celebrara, según apuntan fuentes de la investigación a EL MUNDO.

Los trabajadores del departamento económico de RTVV man-

tuvieron ante el juez José Ceres, que investiga en Valencia esos contratos, que la solicitud de gasto no fue realizada y contabilizada presupuestariamente hasta julio de 2006.

La propia cadena ha confirmado esta hipótesis. «Pese a que en el documento *Solicitud de Gasto* figura la fecha de 12 de abril de 2006, de los datos que figuran en nuestro registro informático se aprecia que la autorización de la *Solicitud de Gasto* se incorporó a la base datos el 7 de julio de dicho año», ha explica-

Pedro García, socio de 'El Bigotes' y ex jefe de prensa de Camps, lo aprobó

do Canal 9 en un informe reciente. La persona que en última instancia aprobó este proceso fue el ex director general Pedro García, socio de Álvaro Pérez *El Bigotes* en Orange Market, según la Policía, y ex jefe de prensa de Camps.

Pese a no contar con presupuesto, las tres facturas que la constructora presentó constatan que cobró por adelantado. La primera ascendió a 3,7 millones de euros y se presentó el 10 de mayo de 2006, el mismo día que se firmó el contrato. La segunda factura se presentó el 20 de junio de 2006 (cuatro días antes de que empezara la instalación de pantallas por Valencia) y ascendió a 2,2 millones. Gürtel presentó una tercera factura de 1,4 millones el 10 de julio de 2006, sólo un día después de que Benedicto XVI regresara al Vaticano. En este caso, según esta documentación, ya existía la solicitud de gasto.

En otro orden de cosas, ayer la asamblea de trabajadores de RTVV aprobó con un 70% de los votos el preacuerdo para el despido colectivo de los trabajadores. Los casi 1.600 empleados se van con las mejores condiciones de todos los ERE del sector público valenciano con 35 días por año trabajado y 30 mensualidades así como aportaciones lineales de 5.000 a 8.000 euros en función de su sueldo.

ELS PERIODISTES HAN D'ESTAR EMPARATS PER LA LLIBERTAT D'INFORMACIÓ

Pau Miserachs

Escriptor

Informació, llibertat compromesa

Quan encara tenim periodistes segrestats a Síria i altres, com el jove José Couso mort a l'Iraq com també el jove Julio Anguita, en circumstàncies que mereixen una investigació, malgrat les pressions de les noves potències que volen liquidar la justícia universal, hem de veure també com la professió periodística des del 2008 ha perdut a l'Estat espanyol més de 11.500 llocs de treball i el tancament de més de 284 mitjans, als quals hem d'afegir Canal 9 a València i les limitacions lingüístiques a les Balears. En canvi, quan a terres valencianes ens clausuren els repetidors de TV3 i Catalunya Radio, ràpidament els seus espais radioelèctrics han sigut ocupats per emissores pirates a les quals ningú diu res. I ara descobrim que a la Comunitat Valenciana sembla que hi operen més de 300 emissores de les anomenades pirates, és a dir, sense llicència per emetre que no sembla que vegin clausurades les seves emissions. La tolerància no és a la València oficial per les emissores de parla catalana, doncs.

SEGONS TAMBÉ CONTEN LES NOTÍCIES publicades pel Sindicat de Tècnics d'Hisenda, a València es belluga un 26% del seu PIB en diner negre, d'acord amb la mitjana nacional espanyola. És a dir, es tolera el frau fiscal en proporcions alarmants ben superiors sens dubte a la mitjana europea. Una economia submergida a Espanya de més de 250.000 milions d'euros és una dada que també demostra que les dades del PIB no són les que oficialment donen al Ministeri d'Hisenda. No sabem quina part beneficia la comunicació sense llicència o si promou el silenci.

JORDI SOLER

AQUESTES REALITATS QUE ANEM descobrir i ja no es poden amagar, com la dels mateixos *papers de Salamanca*, els requisats per les tropes franquistes a Catalunya el 1939, que encara no ens han tornat tots, produeixen desinformació i deformació de l'opinió en una ciutadania cada dia més allunyada de l'acció política dels partits convencionals, decebuda de la manca d'esperit crític dels mitjans, que es tapin coses que cal saber, que la transparència sigui de paper.

MALGRAT LA SITUACIÓ EMERGEIX la informació i l'opinió digital en xarxa que circula pels canals de les noves tecnologies de la comunicació no convencionals que no entenen de censura ni de limitacions informatives de segons què i de segons qui. El Codi Europeu de Deontologia del Periodisme també precisa que els comentararis sobre esdeveniments o accions

Els ciutadans tenen dret a estar ben informats, amb total transparència, amb informació obtinguda a través de mitjans legals i ètics

referides a persones o institucions no hauran d'intentar negar o amagar la realitat dels fets o de les dades.

ELS PROPIETARIS DELS MITJANS de comunicació, els poders públics, els partits i els grups de pressió no es poden considerar propietaris de la informació considerada avui un dret fonamental, per què el pluralisme dels mitjans, la llibertat d'informar exigeixen que tothom sigui igual

per al món de la informació, la qual cosa vol dir que, respectant el principi de veracitat, la informació legítima constitueix un dret fonamental internacionalment reconegut que no es pot ignorar, ni condicionar ni mediatitzar. Els mitjans informatius, com diu el Codi Europeu de Deontologia del Periodisme, són de gran importància per al desenvolupament de la personalitat dels ciutadans, com també per a l'evolució de la societat i de la vida democràtica. Els ciutadans tenen un dret fonamental indestructible a la informació dins del marc del respecte als valors democràtics. Les opinions honestes són legítimes, tenint, a més, en compte que els destinataris de la informació són persones, no masses. En cap cas els mitjans s'han de convertir en poders i contrapoders no representatius dels ciutadans i tampoc no sotmesos al control democràtic com els poders públics. Els mitjans, però, es deuen als seus destinataris, la ciutadania. Els ciutadans volen i tenen dret a estar ben informats, amb total transparència, amb informació obtinguda a través de mitjans legals i ètics.

EN UNA SOCIETAT POLÍTICA AMBIGUA com la nostra en la qual ni dreta ni socialisme convencional sedueixen la ciutadania, en risc de decreixement i de pobresa creixent, la utilitat i també oportunitat de la llibertat de la informació ha de reivindicar l'alliberament dels periodistes segrestats perquè no informin del que veuen, exigint a l'ensens als poders públics que facin respectar els drets dels informadors a exercir la seva professió amb plena llibertat en qualsevol lloc i circumstància, sense censures ni coaccions. I a més el govern espanyol es proposa liquidar la justícia universal, que sembla que molesta les grans potències.

LA LLIBERTAT D'INFORMACIÓ ha de donar empara als periodistes per accedir a la informació on es produeix, amb independència dels sistemes jurídics i religiosos dels diferent territoris del món. Caldrà separar els conceptes normes jurídiques i pressió social, definint, però, la tasca informativa com lícita enfront de qualsevol tipus de control.

NOU PANORAMA AUDIOVISUAL

La tele de pagament arrenca

El Mundial de motociclisme comença avui per primer cop a Espanya en una plataforma d'abonats ≡ **Movistar TV** marca tendència mundial amb la taquilla de grans actes esportius

MANUEL DE LUNA
BARCELONA

El Mundial de motociclisme s'obre aquesta nit a Qatar. I, per primera vegada a Espanya, aquest gran acte esportiu, en el qual els pilots espanyols parteixen com a grans favorits, només es veurà en directe en una tele de pagament, Movistar TV, que també emetrà aquesta temporada vuit grans premis més de motos en exclusiva. Els temps de la tele i els esports de massa estan canviant. Però el nou ordre audiovisual –i cal fer-se a la idea que augmentarà– ve de lluny. Es va començar a gestar fa 18 anys. El 1996, el llavors magnat de la comunicació alemany Leo Kirch va rebentar el mercat: va comprar per 1.900 milions d'euros els drets dels Mundials de futbol del 2002 i del 2006 (pel Mundial del 1998 es van pagar 138 milions). I a més a més va adquirir per 1.600 milions el Mundial de F-1 i per 1.540 milions més els drets en exclusiva per quatre anys de la Bundesliga. I tot per proveir la seva televisió per satèl·lit. De pagament, és clar.

Al marge que la jugada li va sortir malament (els bancs es van menjar el seu imperi per l'immens deute acumulat), Kirch va ser un visionari: avui dia ja no es concep un esport de masses que no sigui de pagament. A Espanya va costar entendre-ho amb la Lliga, però ja està assumit.

A la resta del món també és clar, tal com assenyala l'informe *Prediccions 2014*, que elabora cada any Deloitte. Segons l'estudi de l'empresa líder mundial en consultoria, el valor dels drets audiovisuals d'esports premium (futbol, NBA, NFL,

EFE / STRINGER

► **Entrenaments lliures** ► El pilot de Movistar Yamaha Valentino Rossi, al circuit de Doha, a Qatar.

F-1...) serà d'uns 17.544 milions d'euros, el 14% més que el 2013. L'informe detalla que el gruix de l'augment està en els nous acords de la Premier League, la Bundesliga, el Calcio, les Lligues espanyola, francesa i, és clar, la Champions.

«La televisió de pagament ha transformat la manera de retransmetre les principals competicions esportives. Aquest tipus de continguts són un dels motius principals de subscripció i sostenen, en gran mesura, aquests models de negoci, a l'aconseguir grans audiències amb un perfil demogràfic atractiu des del punt de vista publicitari», explica Deloitte, que també refor-

895 milions de llars al món tenen una plataforma de pagament, segons Deloitte

ça aquesta idea amb l'impacte de la *teletaquilla*: calcula que, al llarg d'aquest any, el nombre de llars abonades a dos o més serveis de televisió de pagament podria rondar al món els 50 milions, que generaria uns ingressos aproximats d'uns 3.600 milions d'euros.

Deloitte també recorda que la tele de pagament basada en plataforma (satèl·lit, cable o IPTV) continuarà sent el principal servei: 895 milions de llars tenien televisió de pagament el 2013, que ha generat al voltant de 178.000 milions d'euros. Davant d'aquest panorama, l'esport de pagament té futur. I Movistar TV, també. ≡

Tothom està enamorat de **Lupita Nyong'o**. Però la «brillantor especial» que va empènyer el director **Steve McQueen** a fixar-la per a 12 anys d'esclavitud acostuma a quedar-se apagada en la meca del cine. La dictadura de l'edat és només una part de la profunda desigualtat amb què el cine tracta les dones i els homes. Una altra guardonada amb l'estatueta aquest any, **Cate Blanchett**, es va queixar del que és moneda corrent: no hi ha papers principals per a les dones. Però, quan es tracta de femines negres, la situació empitjora encara més.

Lupita explica la dignitat amb què alimenta el seu paper de Patsy, pel qual ha rebut l'Oscar a la millor actriu de repartiment. La força d'aquesta dignitat i d'aquest orgull de la jove esclava pot ser objectivament traslladable a altres papers, altres èpoques i altres circumstàncies. ¿Per què llavors el talent de les actrius negres no es veu? Doncs exactament per les mateixes circumstàncies per les quals la contribució de les dones de tot el món no surt a la superfície: l'estructura està dominada pels homes, blancs a més. A les televisions –finestra privilegiada al món– de molts països

DEFENSORA DE LA IGUALTAT

EVA Peruga

Tots bojós per Lupita, però...

resulta impossible veure reflectida la seva població. El model és estàndard. És igual que els consumidors, en aquest cas de cine, no obeeixin a aquest model. El compromís amb l'avanç social de Hollywood, que en època d'eleccions als Estats Units es resumeix en aportacions financeres als candidats demòcrates, es desinfla com un globus a l'hora de la veritat. La lògica amb què es dirigeixen les produccions és absolutament exclouent. Si ens referim a les actrius negres, un estudi sobre les 500 pel·lícules més importants des de la perspectiva de la taquilla ens mostra que només sis, cinc de dibuixos animats, estan protagonitzades per elles. Quan **Lupita** declara que al veure **Whoopi Goldberg** a *El color*

púrpura va assimilar el seu reflex a la pantalla, ens adverteix en realitat del perill del buit existent. ¿La història d'una dona negra no és interessant? ¿Perquè és una dona? ¿Perquè és negra? ¿O perquè la història no val res en sí?

La indústria del cine esbiaixa la seva responsabilitat com a fàbrica de models i d'ideals, i destina tota la seva capacitat d'influència a guardar amb pany i clau aquest món real, en què la majoria de persones ni són blanques ni són homes. La seva essència és sexista ja que no només explica històries que no parlen de la majoria sinó que segueix identificant els protagonistes, per tant les persones capaces d'actuar i decidir, amb els homes blancs. Als

Estats Units, la llei de discriminació positiva, per la qual també a les pel·lícules s'han d'integrar persones negres, no arriba a donar-los protagonisme, de manera escandalosa en el cas de les dones. Fins i tot en moltes cintes es nota que aquesta presència es fa per complir la llei.

¿Quina seria doncs la dinàmica per situar a tothom en igualtat d'oportunitats? Doncs aquella en què tothom estigués representat a la pantalla. Serà interessant seguir la carrera de **Lupita Nyong'o**, sembla que ara en un nou capítol de la saga de *La Guerra de les Galàxies*. Altres artistes negres pensaran que elles també poden mentre l'oscaritzada segueixi. Però serà una brillantor aïllada, única. I l'estela mediàtica asfixiarà l'oportunitat de denunciar que aquestes cinc pel·lícules supervivents del bloc de les 500 més taquilleres no van superar la barrera de les considerades 200 millors. Si és cert que aquest ha estat l'any de l'obertura a la diversitat del totpoderós Hollywood, veurem si resisteix la prova del cotó el 2015. ≡

defensoraigualdad@elperiodico.com
web: defensora.elperiodico.cat

Un concepto inaceptable

DEFENSOR DEL LECTOR. Quejas por el uso de la expresión “crimen pasional”, que no debe emplearse nunca para referirse a los asesinatos sexistas

**TOMÀS
DELCLÓS**

Un reproche habitual de lectores es por el empleo de términos que se consideran gramaticalmente incorrectos o, lo que plantea otro tipo de reflexión, conceptualmente inaceptables. En este último capítulo entran las cartas recibidas por el tratamiento de crímenes sexistas como “crímenes pasionales”. Aunque afortunadamente ha perdido vigencia, todavía he localizado su empleo en cuatro ocasiones durante el último año. Las últi-

mas cartas recibidas lo son a propósito de la crónica *Quién cree aún en Pistorius?* La expresión aparecía entre interrogantes como enumeración de tres hipótesis sobre lo sucedido que pueden manejar la fiscalía o la defensa del acusado. Una hipótesis que no sostenía la crónica, pero su enunciado para explicar lo que pudo ocurrir, lo utilice quien lo utilice, únicamente conduce a un enmascaramiento. El recurso a este concepto no es aceptable. Como explica la lectora V. Elías, se trata de una terminología propia de hace 20 años. “Nos está costando mucho avanzar en el reconocimiento y la lucha contra la elevadísima violencia de género que existe en nuestro país, y es un retro-

ceso no llamar a las cosas por su nombre. El caso de Pistorius, si fuese culpable, no sería un crimen pasional, sería un asesinato en un contexto de violencia de género. Dudo que este medio se permitiese hablar con eufemismos de otros tipos de violencia con resultado de muerte”. Un argumento que se reproduce en la carta de Ana González. “Si un hombre mata a su pareja, no actúa la pasión, sino la certeza de que la vida de esta le pertenece, y eso se llama machismo. Dejen de avalar el *la maté porque era mía* y llamen a las cosas por su nombre”. Para Blanca González, el uso de esta expresión traslada la tragedia de la violencia sexista al género de la telenovela.

Un criterio que debe respetarse escrupulosamente es el de no adjetivar este tipo de episodios de manera que puedan leerse como una justificación, más o menos implícita, de la agresión. Como escribía ya en 2008 la periodista Rosa Rodríguez Cárcela, se trata de un concepto difundido durante muchos años por los medios de comunicación, “un tratamiento informativo basado en una construcción social y educacional que condenaba a la mujer y justificaba, en ocasiones, a los hombres violentos. Toda una visión que tendía a culpabilizar a la víctima y eximir de responsabilidad a los homicidas (...) El concepto ha cambiado. No estamos ante

PASA A LA **PÁGINA SIGUIENTE**

Un concepto inaceptable

VIENE DE LA PÁGINA ANTERIOR

un crimen pasional, sino ante la comisión de un grave delito, un asesinato cometido por la violencia machista de un hombre que piensa que la mujer es suya y que no puede ser de nadie más".

Unas cifras particularmente negras muestran tristemente que este tipo de asesinatos se producen con una preocupante frecuencia. Lo explicaba esta misma semana, refiriéndose a España, el diario, en un texto titulado *Una década de machismo: 658 asesinadas*. Una semana en la que ha habido cuatro asesinatos machistas en 48 horas. En el texto se comentaba que quienes trabajan con las víctimas alertan de que la sociedad "no termina de tomar conciencia del problema".

Otra carta, a propósito del mismo juicio, critica que se describa a la juez como "negra y diminuta", por su connotación despectiva. Sin embargo, en el artículo, la condición física de la juez se menciona para contraponerlo a la grandeza de su

biografía y el que sea negra para desmentir que ello pueda influir en su juicio sobre un acusado "rico, famoso y blanco". No hay nada despectivo en ello.

Otro orden de cuestiones, totalmente distintas a la citada, son los debates sobre el empleo de determinados términos y su corrección gramatical. Los errores ortográficos que periódicamente señalan los lectores, y que se producen con una frecuencia preocupante, acostumbro a reseñarlos en el blog. Pero algunos casos, por la acumulación de cartas, merecen un tratamiento más detenido. Es el caso de la decena de mensajes recibidos interrogándose o cuestionando el empleo en el diario del término "ucranio" en lugar de "ucraniano". Es cierto, como señalan algunos lectores, que el *Diccionario Panhispánico de Dudas*, aceptando el uso de "ucranio", recomienda el término "ucraniano". "Esta es la forma inicialmente usada como gentilicio de este país europeo y sigue siendo mayoritaria en todo el ámbito hispánico; es, por ello, la forma recomendada", dice. En algunos mensajes se sospecha que la adopción del otro término se debe únicamente a criterios utilitaristas: su mayor brevedad facilita la construcción de los titulares. Siendo

esta una razón, no es la única ni la principal. El *Libro de Estilo* del diario opta por "ucranio" y alega razones históricas sin más explicaciones. En el borrador de una próxima revisión del citado libro se dan más detalles de las razones que sustentan esta opción por parte del diario. Son tres: su mayor brevedad, su mayor antigüedad en español y su analogía con

La opción del diario por determinados términos suscita debate

otros gentilicios de la zona. El citado texto explica que "ucranio" es anotado "por primera vez en un diccionario español (el de Gaspar y Roig) en 1855, obra que no incluye 'ucraniano'. 'Ucranio' entra en el *Diccionario* académico en 1925, edición que no registra tampoco la voz 'ucraniano'. Este segundo término no llega al léxico de la Academia hasta 1984. Pero en esa edición se sigue recomendando 'ucranio' frente a 'ucraniano', forma que solo prevalece a partir de 1992 (sin invalidar la que en todo ese tiempo se vino reco-

mendando en EL PAÍS). En resumen, 'ucranio' está en el diccionario oficial desde 1925; y 'ucraniano', desde 1984". El texto recuerda que decimos "estonio" y no "estoniano", "armenio" y no "armeniano", etcétera. Ejemplos que ofrecen una analogía para este caso.

Otro tema, es el empleo de "paparazi" y no de "paparazzi". Aunque el *Libro de Estilo* consagraba "paparazzi", una corrección en un boletín interno optó en 2011 por "paparazi" y, en plural, "paparazis".

Las referencias académicas de cómo debe escribirse este término son contradictorias. El diccionario de la Academia establece "paparazzi" ("fotógrafos de prensa que se dedican a hacer fotografías a los famosos sin su permiso"). Sin embargo, el *Diccionario Panhispánico de Dudas* acepta "paparazi", "adaptación gráfica propuesta para la voz italiana *paparazzi*, plural de *paparazzo* (...). En español se usa el plural etimológico para el singular, caso análogo al de otros italianismos como *espagueti*".

Los lectores pueden dirigirse al Defensor del Lector al correo electrónico defensor@elpais.es o telefonar al 913 378 200 o al 934 010 500.

Periodista crític, modern, català i cosmopolita

Eugeni Xammar és un dels més grans periodistes catalans. Una figura carregada d'esperit crític, d'intel·ligència, estil, modernitat i arrelament al país que va viure les contradiccions de la Guerra Civil i la dictadura franquista. Amb la guerra, la FAI es va presentar a casa seva a l'Ametlla del Vallès. Després, la Gestapo li va trepitjar els talons a Alemanya i el franquisme li va confiscar tots els béns i va ordenar el seu "estranyament perpetu del territori nacional per roig i catalanista". No va recuperar casa seva fins al cap d'anys. Durant el franquisme, Xammar va viure de fer de traductor per a organismes internacionals i va continuar voltant pel món (París, Ginebra —on s'instal·laria—, Washington, Nova York...). Acabada la Guerra Civil i afermada la dictadura, la censura i la impossibilitat d'escriure en català, el periodista "pugilistic" —com el qualifica Quim Monzó— es va imposar el silenci i el va reclamar als altres: va llançar atzagaiades contra el que ell anomenava els "destinatari", escriptors i periodistes que s'havien quedat a Catalunya i feien la viu-viu escrivint en castellà sota el jou franquista. Una de les seves víctimes predilectes seria Carles Sentís. Més endavant, i a petició d'amics, va

Eugeni Xammar, periodista, que va morir a l'Ametlla del Vallès el 1973 ■ ARXIU JOSEP BADIA / AJUNTAMENT L'AMETLLA DEL VALLÈS

escriure alguns articles on va continuar mostrant un esperit crític infranquejable i la seva independència de pensament, disparant, per exemple, contra el caràcter pla i simple de l'oposició al franquisme, bàsicament de tall marxista.

Nascut a Barcelona el 1888 i mort a l'Ametlla el 1973, catalanista i fidel a les institucions del país, liberal i humorista, Xammar va ser un periodista brillant i agut, que va escriure a *La Tralla*, *El Poble Català*, *Iberia*, *El Be Negre*, *La Publicitat*, *La Veu de Catalunya*, *l'Heraldo de Madrid*, *Ahora* i *El Día Gráfico*, entre d'altres, a més de diversos diaris sud-americans. A Londres va fer de corresponsal per *El Día Gráfico* i *La Publicidad* per narrar la Primera Guerra Mundial, i als anys vint i trenta va fer les seves cèlebres cròniques des de Berlín. Els seus articles es poden trobar aplegats a *Periodisme*, *L'ou de la serp* i *Cròniques desde Berlín*, i també hi ha un volum de *Cartes a Josep Pla*. Les seves memòries dictades, sota l'impuls del seu amic Josep Badia i en els últims anys de la seva vida, retornat a l'Ametlla, van formar el llibre *Seixanta anys d'anar pel món*. El seu biògraf, Quim Torra, va publicar fa uns anys *Periodisme? Permetin! La vida i els articles d'Eugeni Xammar*. Aquest any es recorda la seva figura amb l'Any Xammar, a iniciativa de l'Ajuntament de l'Ametlla, i es fan diverses activitats per difondre'l, la darrera de les quals serà una exposició al Palau Robert. La bibliografia xammariana s'ampliarà amb un volum que aplegarà el seu epistolari.

Acord entre empresa i treballadors de la CCMA per seguir negociant

Barcelona . Els comitès de vaga de Catalunya Ràdio i Televisió de Catalunya van arribar a un acord amb la direcció de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals (CCMA) la matinada d'ahir per seguir negociant fins al 30 de maig per tancar un nou conveni.

La direcció de la CCMA s'ha compromès que durant aquest període no hi haurà rebaixes salarials i es mantindran les condicions laborals dels convenis de TVC i Catalunya Ràdio. Durant aquests mesos es crearà una comissió paritària entre la direcció i els comitès, on

|| No hi haurà rebaixes salarials fins el 30 de maig, data límit per tancar un conveni ||

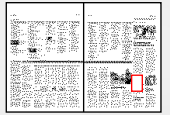
s'analitzaran i regularan tots els complements que estan al marge dels convenis col·lectius, per tal d'incorporar-los al nou document. Si s'aconsegueix arribar a un acord, aquest se sotmetrà a un referèndum.

La plantilla de Canal 9 aprova el preacord per l'ERO d'extinció

Els treballadors de Radiotelevisió Valenciana van aprovar ahir al vespre, per 729 vots a favor i 291 en contra, el preacord que havien assolit de matinada la direcció i el comitè d'empresa per l'ERO que extingirà tots els llocs de treball de l'ens. L'acord, pendent ara del vistiplau del go-

vern valencià, preveu indemnitzacions de 35 dies per any treballat, amb un màxim de 30 mensualitats, i la recol·locació del personal d'administració, de set tècnics i de 23 documentalistes. Els mitjans públics valencians, Canal 9 i Ràdio 9, van deixar d'emetre el 29 de novembre.

CANAL 9

Bona part de la plantilla accepta el preacord

Més del 70% dels treballadors de la Radiotelevisió Valenciana (RTVV) que ahir van ser a l'assemblea convocada pel comitè d'empresa van acceptar el preacord d'ERO aconseguit el dia abans amb l'empresa. Es contempla una indemnització de 35 dies per any, amb un màxim de 30 mensualitats, i el pagament dividit en el 60% i el 40% (el 2015). ■ EFE

Televisión / Recortes

La publicidad de TV3, un pastel para el Grupo Godó o Zeta

La empresa de 'La Vanguardia' y 8TV es la favorita para llevarse el contrato, que podría alcanzar los 16 millones

CRISTINA RUBIO / Barcelona

La jugosa tarea de gestionar la publicidad de TV3 podría caer en manos del Grupo Godó, empresa editora de *La Vanguardia* y propietaria de 8TV, cadena madurada a consciencia para competir con la televisión pública catalana y arrebatarle el liderazgo en días cercanos. El Grupo Zeta, aunque no acumula experiencia en el área audiovisual, un factor que podría resultar determinante en la decisión de la Generalitat, también está en la lucha por un contrato de seis años que ascendería a los 16 millones de euros.

Según un documento de trabajo interno, la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals (CCMA) –ente que gestiona TV3 y Catalunya Ràdio– pagará una cantidad fija de 900.000 euros al año a la empresa adjudicataria de la cesión y el 1,5% de los ingresos provenientes de la Forta, organismo que agrupa todas las televisiones autonómicas del Estado. Además, quedarían por pactar unas retribuciones variables en función de los resultados conseguidos.

Uno de los puntos que más enerva a los trabajadores, inmersos en una lucha contra la dirección de la cadena por el nuevo convenio laboral, es precisamente la fijación de objetivos a la empresa adjudicataria. Es decir, a Publipress Media (Grupo Godó) o a Primera Plana (Zeta). La eficiencia comercial de una televisión se calcula a partir de tres variables: la facturación del mercado publicitario global, la cuota de audiencia del medio y sus ingresos por anuncios. La de TV3 es ahora del 1,02 después de retroceder 0,14 puntos en cuatro años, uno de los principales argumentos que esgrime la dirección del ente para

justificar la externacionalización del departamento comercial.

Sin embargo y según el documento interno difundido, la ratio de eficiencia que deberán conseguir Godó o Zeta cuando gestionen la publicidad de TV3 descendería hasta el 0,84, un total de 0,18 puntos por debajo de la cifra actual. Esto, a juicio de los trabajadores, choca de pleno con el requerimiento del Parlament para dar luz verde a la operación, y que pasa por «garantizar el incremento de recursos previstos de la publicidad».

La moción la secundaron la semana pasada los grupos de CiU, PP y PSC. De hecho, esta medida ha dividido a Convergència y a sus

Denuncian que la cadena pública puede perder 25 millones al año en ingresos

socios de ERC, que ven la cesión de la publicidad de TV3 como un «error irreparable». Supone «ceder a la presión de grandes grupos privados», porque no sólo se llevará la experiencia de 30 años del departamento comercial de TV3, sino también su cartera de clientes, esgrimieron los republicanos en sede parlamentaria.

Además de estos 16 millones de euros por contrato que la cadena pública catalana tendría que pagar al Grupo Zeta o a Godó, los trabajadores denuncian que se dejarían de ingresar entre 17 y 25 millones de euros más al año por otros con-

Protesta de trabajadores ante la dirección de TV3. / ALBERT OLIVÉ / EFE

Una 'guerra' también laboral

C. R. / Barcelona

La cesión de la publicidad a una empresa externa, privada y rival es sólo la mecha del conflicto laboral que protagonizan trabajadores y dirección de TV3 desde hace algunos meses. La lucha pasa por un convenio que el ente quiere negociar a la baja para reducir cuanto antes el déficit que arrastra la cadena.

Lejos de aceptar este propósito, la plantilla está en pie de guerra y ha protagonizado sonoras huelgas en señal de protesta que han ocasionado pérdidas de hasta 1,5 millones de euros, una cifra que representa un 15% del montante total de facturación del último mes. La decisión de externar la publicidad de TV3 no ha hecho otra cosa que agravar este conflicto.

La idea inicial de la empresa pasaba por un 'tijeretazo' lineal en el salario del 13% mínimo. Una propuesta que no gustó nada a los trabaja-

dores, que iniciaron paros de hasta 24 horas en la emisión.

Cuando más enquistado estaba el conflicto pareció llegar una buena noticia para aliviar el fuego: el Ejecutivo de Artur Mas decidió a primeros de este mes de marzo inyectar de forma extraordinaria 7,5 millones al ente público, que invertirá íntegramente en reducir a la mitad los recortes a una plantilla de hasta 2.000 trabajadores.

Con una nueva alternativa sobre la mesa, sindicatos, comité y dirección empezaron a negociar un 'tijeretazo' de alrededor del 5% en el sueldo y la equiparación de las nóminas de Catalunya Ràdio con las de TV3. Estas conversaciones tampoco llegaron a buen puerto, y la resistencia de los comités de empresa logró este fin de semana forzar una nueva negociación que se prolongará hasta el 30 de mayo.

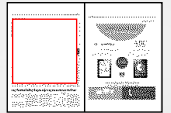
ceptos. Primero, porque en el caso de que la cesión de la publicidad fuera a parar a manos de Publipress Media, la empresa la vendería conjuntamente con la de 8TV, cadena a la que destinaría parte del presupuesto y de los anuncios.

Segundo y a juicio de los trabajadores del ente público, el Grupo Godó conocería «antes que nadie»

la parrilla de TV3, las intenciones de programación y los próximos estrenos. Una situación que podría llegar a ser muy contraproducente al tratarse de televisiones adversarias, las dos únicas con una cuota de pantalla capaz de competir con rivales de la talla de Telecinco o Antena 3 en Cataluña.

Y tercero, la plantilla de TV3

también denuncia que no se ha hecho pública la solvencia del Publipress Media en la publicidad que contrata para 8TV. Lo cierto es que, según los últimos datos, la cadena del Grupo Godó cerró 2012 con un déficit de más de cinco millones de euros pese contar tan sólo con una nómina de 35 trabajadores.

Empresas & Finanzas

Vocento asume 5,7 millones por los impagos de Intereconomía

La editora de 'ABC' apagó el canal de Ariza por reiterados incumplimientos

Á. Semprún MADRID.

Vocento da por perdidos 5,7 millones de euros por los reiterados impagos de Intereconomía a Net TV. El grupo que preside Julio Ariza, accionista de la gestora de televisión junto a la editora de ABC y Disney Channel, dejó de pagar la señal de su canal en el cuarto trimestre de 2013, una situación que se extendió hasta mediados de febrero de este año, cuando el grupo que dirige Luis Enríquez se vio obligado a apagar el canal y dar paso a la teletienda.

En los últimos meses de 2013, Vocento provisionó 4,76 millones por la deuda generada por Intereconomía y en el primer trimestre de 2014 se verá obligado a apuntarse otro millón de euros por el mes y medio que la tele del toro estuvo emitiendo sin pagar. Así, la deuda de Intereconomía con Vocento, principal accionista de Net Tv con un 55 por ciento, se eleva hasta los 5,7 millones. Una cantidad que la firma da por perdida puesto que ve improbable que se los paguen. "No se van a recuperar los 5,7 millones de euros pero, por lo menos, se ha conseguido que la deuda deje de aumentar y, a su vez, que se pague por esa señal", explican fuentes cercanas al grupo editor.

El agujero generado por Intereconomía en las cuentas de Vocento, no ha afectado a la rentabilidad de su negocio de televisión. El área de audiovisual ha mantenido un beneficio bruto de explotación (ebitda) positivo en 4,9 millones de euros y ha

reducido las pérdidas netas de explotación de los 12,14 millones a los 5,45 millones en 2013.

Los problemas de impago de Intereconomía con Net TV no han sido un caso aislado en 2013. La compañía de Julio Ariza, que atraviesa fuertes problemas financieros, ya incumplió su contrato de arrendamiento de la señal en 2012. Net TV apunta en sus cuentas de ese ejercicio que la deuda con las compañías asociadas asciende a los 10 millones de euros, una parte de los cuales corresponden a los "incumplimientos" de Intereconomía.

En este caso, la sangre no llegó al río y el grupo siguió emitiendo casi un año más porque, tal y como asegura Net Tv, Intereconomía presentó evidencias de su capacidad "para atender al pago tanto de las cantidades devengadas y pendientes de pago a la fecha como de las que en el futuro puedan devengarse a su cargo en virtud de los contratos vigentes", tal y como requirió el grupo. A su vez, Net TV reconoció que se habían aceptado "otras fórmulas de liquidación de la deuda" alternativas propuestas por la firma de Ariza.

La pérdida de la licencia para emitir en abierto, que ha obligado a Intereconomía a negociar con Canal + y Movistar TV para afincarse en las plataformas de pago, no afecta a la situación de la firma como accionista de la gestora de televisión ya que no pignoró sus títulos a favor de sus socios como respaldo ante sus reiterados impagos. El grupo puede se-

Sede de Vocento en Madrid. FERNANDO VILLAR

24,9
MILLONES DE EUROS

Son los ingresos publicitarios obtenidos por Disney Channel en 2013, según los datos de Infoadex. La cadena es la tercera que más factura en este concepto en el mercado nacional en abierto por detrás de Mediaset (745 millones) y de Atresmedia (725 millones). El resto de las teles, entre las que estaban MTV, Intereconomía, Paramount o 13TV, suman 43 millones.

guir negociando la venta de su 20 por ciento a distintas empresas, como ya hizo con el Real Madrid, para tratar de obtener liquidez. En es-

te sentido, la incertidumbre en el sector y los problemas financieros del grupo de Ariza, que ha sido desalojado de dos sedes por impagos, impiden que se lleve a cabo la venta. En este punto, la desinversión en Net TV no servirá para salvar la firma puesto que tendrá que usar los fondos para afrontar sus elevadas deudas con las entidades financieras.

Las dudas sobre el futuro de la TDT no sólo afecta a Intereconomía. La filial de Vocento y Disney Channel ha visto como MTV rescindió su contrato de emisión en abierto y se pasaba al pago ante la falta de visibilidad en el sector. "Para los operadores de televisión operar un canal que está en tela de juicio es muy difícil. No se puede justificar ante los accionistas, por lo que todo es transitorio en este momento", explicó Luis Enríquez en una entrevista con este diario ante la creciente presen-

cia de la teletienda en la TDT y la falta de proyectos televisivos. "Todo genera un impacto muy negativo tanto en la cuenta de resultados de Net TV como en la imagen que estamos dando del sector", sentencia el consejero delegado de Vocento que, en más de una ocasión ha criticado la falta de decisión del Gobierno de Mariano Rajoy ante la sentencia del Tribunal Supremo, que declara ilegal el reparto de nueve canales de la TDT. "Queremos que esto se solucione cuanto antes y que no nos quiten ningún canal", explicó. "A diferencia de lo que se dice vulgarmente, Net Tv sí que opera sus canales. Siempre se dice que a Net se le van a quitar los canales en tanto en cuanto no los explota y la verdad es que sí lo explota y tiene un negocio conformado para explotarlos en alquileres. Un modelo que se ha demostrado rentable", sentenció Enríquez.

Planeta Junior prevé duplicar ingresos con DreamWorks

ANIMACIÓN/ La división de ocio infantil y juvenil de Grupo Planeta ha cerrado su primer acuerdo con la multinacional estadounidense.

Tina Díaz. Barcelona

Planeta Junior tira de *Shrek*, *Madagascar*, *Kung Fu Panda* y *Mr. Peabody & Sherman* para crecer y sacudirse los resquicios de la crisis económica. La empresa especializada en la producción y explotación de series de animación y ocio infantil y juvenil, creada en el año 2000 por la alianza de Grupo Planeta y DeAgostini, prevé duplicar su facturación en dos años, hasta alcanzar los 16 millones de euros en 2015.

“El año 2012 fue el peor de todos, con una facturación de seis millones de euros, mientras que en 2013 ingresamos ocho millones”, recuerda su director general, Ignacio Segura. Planeta Junior representa un porcentaje pequeño del negocio conjunto entre el grupo catalán y su socio italiana.

La empresa catalana sustenta estas expectativas de crecimiento en el acuerdo firmado recientemente con la multinacional DreamWorks Animation, considerada la tercera empresa de animación en el mundo por detrás de Disney y Pixar.

El acuerdo contempla la gestión de los derechos de distribución de las series de dibujos animados de DreamWorks, un total de 15 series de unos 78 episodios cada una. Hasta 2020, Planeta Junior podrá comercializar 1.170 capítulos en España, Italia, Portugal, Grecia, Turquía, Francia y Europa Central y del Este. Las películas no entran en este acuerdo.

Estrategia de grupo

La firma estadounidense se ha caracterizado por ser un creador de contenidos con un presupuesto anual de 150 millones de dólares (108,7 millones de euros) para producir películas, según Segura. Esta

Ignacio Segura es el director general de Planeta Junior, que espera duplicar sus ingresos tras cerrar su primer acuerdo con la firma DreamWorks

PRECIOS

El coste de las **series de televisión** es muy cambiante según el país. Si en España se suelen pagar entre 3.000 euros y 10.000 euros por episodio, en Italia, la cifra puede ascender a los 25.000 euros por **capítulo**, dice Ignacio Segura.

cifra contrasta con el presupuesto de dos millones anuales de Planeta Junior, que no quiere revelar la inversión necesaria para este acuerdo, que ha sido muy superior, asegura el ejecutivo.

Planeta Junior subcontrata la producción de series y vende licencias, de las que se lleva un 30% de comisión.

Sin embargo, la compañía

catalana quiere aprovechar la estrategia de DreamWorks, que consiste en producir una película, para, al año siguiente, sacar una serie sobre el mismo film, y al siguiente ejercicio lanzar la segunda temporada de la serie y así sucesivamente. “De esta forma, se logra que haya más presencia y que sea constante en el tiempo”, considera el directivo.

Otro factor seguro –a juicio de Segura– es que las películas de DreamWorks acostumbran a ser tanto para el público masculino como femenino y ofrece un humor doble: tanto para pequeños como para mayores, a pesar de estar enfocado al público infantil.

Sin embargo, el mercado de

Planeta Junior tiene previsto aumentar la plantilla en un 74%, hasta las 40 personas

Francia y Alemania son los países donde quiere entrar este año, y apunta a Rusia para ir a largo plazo

las licencias es muy local y, por eso, Planeta Junior busca alianzas con otros productores y se prepara para vender licencias de las series televisivas a diferentes cadenas de televisión extranjeras.

La compañía, asentada en Barcelona, pretende reforzarse en el mercado francés y entrar en el alemán este año, según Ignacio Segura. “Más adelante, probaremos en Rusia”, agrega el directivo.

El impacto que se espera de la alianza con DreamWorks también se prevé que repercuta en la plantilla. La empresa cuenta con 23 trabajadores –de los cuales 10 están en Barcelona–, y prevé crecer hasta los 40 empleados.

Catálogo propio

El director general de Planeta Junior considera que “es fundamental tener productos propios”. En este sentido, la empresa catalana compró en 2004 los derechos de varias series a un grupo alemán. En la cartera de Planeta Junior figuran títulos como *Heidi*, *Barrio Sésamo*, *La Abeja Maya* o *Érase una vez*, entre otros. “Los clásicos son una apuesta segura, ya que siempre gustan y cabe la posibilidad de actualizarlos con las nuevas tecnologías, como el 3D”, argumenta el director general.

Pese a que la recesión económica, ha provocado “un parón en el sector y la hiperselección de títulos”, el directivo de la empresa cree que “se empieza a salir de la crisis porque la gente se está animando a comprar”.

UNIVERSOS PARALELOS

Secretos de la BBC

DIEGO A. MANRIQUE

Bendita sea la burocracia. Gracias a la pasión inglesa por la documentación, la BBC mantiene unos espléndidos Archivos Escritos en Reading: un antiguo colegio cobija el papeleo importante generado por la emisora pública en casi un siglo.

Es el lugar a acudir para averiguar sobre la censura musical (inicialmente, disimulada como Comité de Normas para la Música de Baile). Sus discusiones se conser-

van y, gracias a esas minutas, se pueden confeccionar recopilaciones como *This record is not to be broadcast*. Que es la etiqueta infamante que caía sobre el material vetado: "Este disco no se debe emitir". Algo que puede resultar una sorpresa para la opinión conservadora del Reino Unido, que siempre consideró a la BBC como una madriguera de peligrosos liberales, empeñados en corromper la moralidad pública.

Cierto que la BBC mostró tolerancia sexual en su historia: fue un centro laboral *gay friendly*. Durante la Segunda Guerra Mundial, salieron artículos que denunciaban la abundancia de hombres sanos, en edad militar, que trabajaban allí; sus hipócritas autores sabían que muchos eran reclutas rechazados para el servicio activo.

Con todo, la BBC asumía con todo rigor su papel de canchero moral. Coloquialmente, era *auntie Beeb*, la tía mayor que se esforzaba por mantener el decoro en la familia. Tras el primer filtro, desaparecían las canciones con referencias al sexo o a las drogas, desde *Minnie the moocher* a *La casa*

del sol naciente, por mencionar un prostíbulo de Nueva Orleans.

Los archivos también evidencian fobias contra artistas como Frank Sinatra: sus manierismos chocaban con el estilo "robusto y viril" exigido durante los años bélicos. El folclorista Ewan MacColl fue a la lista negra por comunista; además, desertó del Ejército en 1940 y llevaba una desordenada vida amorosa.

Sonar en la BBC, cuando era la única emisora del Reino Unido, se convertía en una carrera de obstáculos. El Departamento de Programas Religiosos prohibía cualquiera cita bíblica en canciones profanas. Por principio, el director de Música, el compositor Arthur Bliss, eliminaba las adaptaciones "modernas" de fragmentos de Chopin, Brahms o Chaikovski.

Era útil la exclusión de marcas comerciales. *Rum and Coca Cola*, de las Andrew Sisters, retrataba la promiscuidad inducida por los soldados estadounidenses en el Caribe, pero fue la mención del refresco lo que oficialmente impidió su radiación. Lo

mismo con *Lola*, de The Kinks, aunque la reacción de la discográfica ha pasado a la historia. Hizo que Ray Davies cambiara "Coca Cola" por "Cherry Cola"; así coló la narración, la seducción de un inocente por un travesti en un club del Soho.

Conviene saber que sigue funcionando la censura, aunque ahora se escuda en argumentos de mercadotecnia. Tras la muerte de Margaret Thatcher en 2013, muchos oponentes lo celebraron comprando *Dingdong! The witch is dead*, de *El mago de Oz*. Al ver su irrupción en las listas, el *controller* de Radio 1 decidió que en la emisora solo sonaría una ráfaga de cinco segundos.

¿Sus razones? La música podría "desconcertar" a los oyentes jóvenes de la emisora, que —aseguraba— no saben quién era Thatcher, simbólicamente convertida en "la bruja". Es la misma juvenilización que impera en nuestra Radio 3: según declara en *Rolling Stone* su actual cabeza pensante hay que espantar a los oyentes de más de 50 años. Un director que, ay, hace tiempo que superó esa edad.

X.G. LUQUE Barcelona

La Volta a Catalunya va néixer el 1911 i ha tingut una existència agitada des del primer dia, perquè ja aquell llunyà 6 de gener del 1911 va estar a punt de suspendre's la primera etapa, de Barcelona a Tarragona, pel xàfec que queia en el moment de donar-se la sortida.

En totes les èpoques de la ronda catalana apareixen en la premsa referències sobre les penúries econòmiques d'una competició que ha superat in comptables crisis amb l'ajuda inestimable de donatius populars i el sacrifici de persones disposades a col·laborar-hi de forma desinteressada. Però sempre ha sabut ressorgir i tirar endavant. Des que es va consolidar, el 1923, només la guerra civil ha aconseguit aturar-la: el 1937 i el 1938.

El 1943 els vehicles de la cursa no van poder superar el coll de Lilla i tres periodistes van salvar la Volta

Reporters amb cronògraf

Una de les anècdotes que il·lustren més bé aquest esperit sacrificat dels que acompanyen la caravana de la Volta va tenir lloc el 1943, quan tres periodistes que informaven de la cursa van haver d'exercir de cronometradors. Es tractava dels enviats especials d'*El Mundo Deportivo* (Antoni Vila), *Diario de Barcelona* (Faustí Simó Patau) i Ràdio Espanya de Barcelona (Antoni Ollé Bertran). Va succeir al segon sector de la jornada del 7 de setembre, disputat sota una calor xafogosa entre

Reus i Vimbodí, salvant l'enorme dificultat que suposava llavors el coll de Lilla. L'escassetat de mitjans, el penós estat de la majoria dels cotxes alimentats per gasogen que seguien la cursa i l'impracticable ferm de la carretera van fer de la pujada a Lilla un autèntic infern, en el qual es feia pràcticament impossible mantenir el contacte amb els ciclistes. El resultat va ser que un rere l'altre tots els vehicles de la Volta es van avariar i van quedar aparcats a la cuneta. La cursa quedava així

sense timoner, sense el menor control de jutges ni d'organitzadors. Els ciclistes pedalaven en llibertat absoluta i totes les martingales eren possibles. Va ser llavors, quina casualitat, el moment elegit per llançar les hostilitats. Va atacar Fermín Trueba i el van seguir altres il·lustres del gran grup dels anys quaranta: Fernando Murcia, Joan Gimeno, Delio Rodríguez, Julián Berrendero...

Només un cotxe va mantenir el tipus i va poder acompanyar els atacants fins a Vimbodí. Va

ser el dels tres periodistes i quan ja albiraven els voltants de la meta van ser posats sobre avis per un motorista: "Són vostès els únics que poden salvar la Volta. Algú porta un cronògraf?".

Simó Patau lluïa al seu canell un modern rellotge amb cronòmetre que va servir perquè els tres reporters s'apostessin degudament a la línia de meta i armats de llapis i paper comencesin a cantar els dorsals dels corredors i apuntessin els diversos temps de pas.

Gràcies a aquest improvisat equip arbitral en la crònica de Vila a *El Mundo Deportivo* de l'endemà apareixen reflectits amb exactitud els temps dels primers classificats. I s'afegeix: "Després, amb petites intermitències, es van classificar els restants corredors". Per una vegada l'equip arbitral va haver d'aplaudir els periodistes. ●

PERIODISME

La UdG programa el cicle 'Pensar la comunicació'

Redacció

GIRONA

Un cicle del grau de Comunicació Cultural de la Universitat de Girona (UdG) analitzarà, a partir de dijous vinent, dia 27 de març, a la Facultat de Lletres, les estratègies de co-

municació en el context d'una societat global. Les conferències, coordinades per l'historiador i professor de la UdG Lluís Costa i obertes al públic general, porten per títol *Pensar la comunicació* i seran impartides en horari lectiu, de 9 a 10.30 h,

per especialistes en publicitat, fotografia, periodisme digital, comunicació institucional, premsa escrita o televisió.

En total seran onze sessions i una taula rodona, prevista per al 15 de maig a la Fundació Valvi de Girona, en què participaran

Roberto Herrscher, un dels ponents ■ EL PUNT AVUI

alguns dels ponents del cicle per posar en comú els seus punts de vista. La primera conferència, dijous vinent, serà a càrrec de Francesc Casadellà, de l'agència creativa La Perruquera, que tractarà del tema *Publicitat i propaganda*. En les xerrades següents intervindran Àlex Martí, director de TV Girona (1 abril); Eva Vázquez, redactora d'El Punt Avui (3 abril); l'advocat Joan Tamayo (8 abril); el soci director de la Factoria Ser-

veisweb Eduard Batlle (10 abril); el fotògraf Martí Artalejo (22 abril); la *social media manager* Meius Ferrés (24 abril); el cap de comunicació de l'Ajuntament de Girona, Oriol Casas (29 abril); el director del màster de periodisme Barcelona-Nova York de la UB Roberto Herrscher (6 maig); la coordinadora de l'ANC al Gironès, Carme Renedo (8 maig), i el director del diari digital *El Dimoni*, Manel Mesquita (13 maig). ■

Reacciones

El director de RTVE que «causó sensación entre las mujeres»

ABC

Adolfo Suárez fue nombrado primer miembro de honor de la Academia de las Ciencias y las Artes de Televisión el 20 de junio de 1997, «por su especial vinculación a la televisión y su defensa de la libertad». En un acto celebrado en el Hotel Ritz, el expresidente recordó su labor en TVE como «la etapa más bonita» de su vida. Ayer, distintos académicos recordaron su figura.

Jesús Hermida, fundador y primer presidente de la Academia, recuerda aquel acto: «Todos estuvimos de acuerdo en que necesitábamos un padrino no solo notable sino significativo. Don Adolfo Suárez aceptó presidir el acto y nos animó a que entre todos hiciésemos la mejor televisión posible para beneficio de la sociedad». Hermida también habla de sus tiempos en TVE: «Como director le recuerdo ambicioso por triunfar, resolutivo y dinámico. Ya como director general de RTVE tomó iniciativas valientes en la corriente general de su tiempo».

Pedro Erquicia recordó sus comienzos televisivos en 1965, «él, como director de Programas, yo, estudiante de periodismo y becario en los Informativos». «Rezumaba ganas de balón, de pelea. Esas ganas de vida que le han permitido resumir sus días en silencio. Volvimos a coincidir en 1973 cuando era director general de RTVE y nació "Informe Semanal" en el último sábado de marzo. En los 43 meses en el cargo impulsó nuevas formas de hacer televisión».

Rosa María Mateo destacó que en su etapa de TVE «causó sensación entre las mujeres de la redacción por su atractivo».

Después, a todos nos sorprendió que alguien tan joven fuese nombrado presidente del Gobierno. Fue un personaje carismático, en la distancia corta y larga, y gracias a él pudimos tener una transición tranquila hacia la democracia. Solo por eso, los españoles le debemos un agradecimiento eterno».

Para **Fernando Ónega** «fue el hombre adecuado para un momento trascendental de España». «Consiguió sustituir un régimen dictatorial por una democracia. Y lo hizo en un tiempo récord y con salvaguarda de la paz civil, que era su obsesión. Su gran mérito histórico es haber hecho una revolución que terminó, por primera vez en la historia, sin vencedores ni vencidos».

La direcció de RTVV es nega a ratificar el preacord per l'ERO

Assemblea dels treballadors de RTVV, dissabte al vespre. MANUEL BRUQUE / EFE

A.C.R.

La direcció de Radiotelevisió Valenciana es va negar ahir a firmar el preacord per l'ERO d'extinció a què empresa i treballadors havien arribat la matinada de dissabte i que la plantilla havia ratificat posteriorment en referèndum amb un 70% de vots favorables. L'empresa demanava unanimitat als sindicats per evitar una possible denúncia contra l'ERO, però els representants de la CGT -dos dels 23 membres del comitè d'empresa- no donaven suport a l'acord. Els representants de la Intersindical, de CCOO, de la UGT, de la CSI-F i de l'USO,

en canvi, sí que estaven disposats a firmar, però la direcció ho considerava insuficient. Davant d'aquest bloqueig, ahir al vespre continuaven les negociacions contra rellotge per intentar arribar a un acord abans de la mitjanit, quan s'acabava el termini legal per pactar.

El preacord a què havien arribat el comitè i la direcció preveia indemnitzacions de 35 dies per any treballat amb un màxim de 30 mensualitats, a més d'altres compensacions econòmiques i la recol·locació de 30 treballadors. La plantilla de Canal 9 i Ràdio 9 està en situació de permís retribuït des del tancament dels mitjans, el 29 de novembre.

Los 'fondos buitres' hacen caja con las acciones de Prisa

Silver Point vende parte de los títulos que recibió por refinanciar el grupo

Á.S. MADRID.

Silver Point es el primero de los fondos buitres que rescataron Prisa en hacer caja con las acciones que recibió como recompensa por haber refinanciado la deuda del grupo a

finales del año pasado. La firma de desinversión, una de las que más deuda de la editora de *El País* adquirió en el mercado secundario, ha vendido 30,71 millones de títulos de la sociedad en la primera quincena de marzo por unos 12,65 millones de euros, reduciendo su participación en Prisa del 6,24 por ciento al 2,89 por ciento.

Silver Point, que junto a Monarch Master Funding fueron los primeros *distress funds* en convertir sus

warrants en acciones diluyendo el peso de la familia Polanco, ha obtenido unas succulentas plusvalías con la operación. Los fondos pactaron la conversión de las acciones a 0,26 euros el título, que finalmente ha colocado en el mercado en un rango entre los 0,45 euros y los 0,38 euros.

Silver Point todavía tiene un 2,89 por ciento de Prisa, unas 26,55 millones de acciones. Una participación que está valorada en 11,62 mi-

llones de euros al cierre de ayer: 0,438 euros. Así, en el caso de vender el paquete a estos precios, Silver Point sacaría 24,22 millones, lo que supondría una plusvalía de 10 millones con respecto a los precios a los que Prisa había valorado las acciones entregadas. Pese a eso, el monto está por debajo de los 26,39 millones que Prisa se había comprometido a pagar en efectivo en 2018 si había caja y si el fondo decidía no ejecutar los *warrants*.

Publicidad

La publicidad digital capta 878 millones de inversión en 2013

El mercado de la publicidad digital se ha consolidado en 2013 como la segunda opción elegida por los anunciantes, por detrás de la publicidad en televisión. La inversión en este tipo de publicidad fue de 878,4 millones de euros en 2013, un 0,8 por ciento menos respecto a 2012, cuando la inversión fue de 885,7 millones, recoge RTVE de un informe publicado por IAB Spain. La publicidad en Internet concentra el 21 por ciento del mercado, siendo los anuncios llamados formatos integrados como los *banners* o los robapáginas -la publicidad que se integra en los contenidos de las páginas-, los más usados en 2013 (un 50,6 por ciento). Los datos de IAB corroboran las conclusiones del estudio que dio a conocer Infoadex sobre inversión publicitaria a finales de febrero, donde se indicaba que Internet se situaba por encima de los diarios con 896,3 millones de euros, apunta RTVE.

Google se come los anuncios móviles

El mercado de la publicidad en dispositivos móviles se duplicó en 2013 al alcanzar los 17.900 millones de dólares y prevé fuertes ganancias para este año, con Facebook y Google a la cabeza, dijo el miércoles una empresa de análisis de mercado. La firma de investigación eMarketer dijo que el gasto de la publicidad en móviles se incrementó 105 por ciento el año pasado y prevé crecer otro 75 por ciento en 2014, hasta 34.000 millones de dólares, informa AFP. Facebook y Google estuvieron a la cabeza del mercado, consiguiendo entre ambos captar ganancias por 6.920 millones de dólares en publicidad para móviles en 2013.

Coto a los cigarros electrónicos

La Asociación de Usuarios de la Comunicación (AUC) ha pedido a los grupos parlamentarios en el Senado la aprobación de una enmienda a la Ley General para la Defensa de los Consumidores y Usuarios que prohíba la publicidad de los cigarrillos electrónicos y limitar su venta. De esta manera, entiende que se situará al mismo nivel que el resto de los productos del tabaco, tal y como recoge la directiva comunitaria.

Google 'hace un guiño' al periodismo con un portal de ayuda

elEconomista MADRID.

Google ha lanzado el portal en español *Recursos para periodistas*, que pretende *ayudar* a los periodistas en su labor mediante la explicación del uso de herramientas habituales en Internet. Según explica la propia plataforma en la web, el portal va destinado a profesionales de la información tanto de Internet, como de prensa, radio o televisión, según informa *Ep*.

“El objetivo de este sitio web es guiarte a través de todos los recursos que ofrece Google a los periodistas, ya sea para optimizar las funciones de búsqueda avanzadas, ampliar la participación de la audiencia a través de Google+ o aprender a visualizar datos con Google Maps”, señalan fuentes del buscador.

El futur de Telemadrid es decidirà dimecres

La sala social del Tribunal Suprem debatrà dimecres els recursos presentats contra la sentència del Tribunal Superior de Justícia de Madrid (TSJM) que el maig de l'any passat va declarar "improcedents" les indemnitzacions fixades en l'ERO de Telemadrid, aprovat el 9 de gener del 2013. El TSJM va estimar parcialment la demanda dels sindicats contra l'ERO, i va instar l'empresa a readmetre els 861 treballadors acomiadats o a pagar-los 45 dies

per any treballat. Tot i així, no va anul·lar l'expedient, de manera que els sindicats van decidir recórrer al Suprem, cosa que també va fer l'empresa. Les conseqüències de la decisió del tribunal poden anar més enllà d'un conflicte laboral, ja que el president de la Comunitat de Madrid, Ignacio González, ha dit diverses vegades que si la justícia invalida l'ERO tancarà Telemadrid davant la impossibilitat de mantenir-la econòmicament.

El periodista David Bassa parla de Xammar, a l'Ametlla

L'Ametlla del Vallès

El periodista David Bassa oferirà una conferència aquest dijous a la Sala Polivalent de la Biblioteca Josep Badia i Moret en el marc dels actes de celebració de l'Any Xammar. La xerrada, que començarà a les 8 del vespre, es titularà "Eugeni Xammar, un periodista compromès".

El granollerí David Bassa és president del Grup de Periodistes Ramon Barnils, del qual forma part des de la seva fundació ara fa 12 anys. Actualment pertany a l'equip del *Matí de Catalunya Ràdio*, presentat i dirigit per Mònica Terribas.

● **El Supremo deliberará el miércoles sobre el ERE de Telemadrid**

El Tribunal Supremo deliberará el miércoles sobre los recursos presentados contra la sentencia del Tribunal Superior de Justicia de Madrid que acordó el pasado mayo declarar "improcedentes" las cuantías fijadas en el Expediente de Regulación de Empleo (ERE) de Telemadrid. Los magistrados debatirán sobre la posible nulidad del ERE.

INTERNET

SELECCIÓ DE LES NOTÍCIES DEL SEU INTERÈS

Col·legi
de Periodistes
de Catalunya

Col·legi de Periodistes de Catalunya

Data	Titular/Mitjà	Pàg	Docs.
22/03/14	La crisi aguditza lenginy o banalitza la cultura? / NÚVOL	64	3

Periodisme i Mitjans de comunicació

Data	Titular/Mitjà	Pàg	Docs.
23/03/14	Sardà denuncia l'"independentisme" dun sector de la premsa / e-notícies	68	1
23/03/14	InfoVnzla: activismo contra la desinformación en #Venezuela / Periodismo Ciudadano	69	1

Col·legi de Periodistes de Catalunya

SELECCIÓ DE LES NOTÍCIES DEL SEU INTERÈS

La crisi aguditzza lenginy o banalitza la cultura?

Dissabte, 22 de març de 2014

La cultura ha estat sempre la gran damnificada dels mitjans de comunicació tradicionals. Amb la crisi econòmica i el canvi de model periodístic la situació encara sha agreujat més, però l'aparició d'Internet i la proliferació dels mitjans digitals han canviat radicalment el panorama. Quin és el paper del periodisme cultural en temps de crisi? Per intentar aportar una mica de llum sobre aquesta qüestió el Grup de Cultura del Col·legi de Periodistes va confrontar els periodistes Toni Puntí, Rosa Mora i Bernat Puigtobella amb els agents culturals Enric Palau, Judit Carrera i Xavier Marcé. El debat Cultura vs crisi: el paper del periodisme, moderat per la investigadora en comunicació i gènere Elvira Altés, es va celebrar el passat dimarts 18 de març a la seu del Col·legi de Periodistes. Els tres periodistes destacaven, sobretot, els aspectes positius que ha generat la crisi. Rosa Mora, periodista cultural de El País durant més de trenta anys, va destacar que la crisi ha obligat a afinar la imaginació i lenginy i va posar com a exemple el naixement de petites editorials especialitzades, que shan espavilat per buscar autors lliures de drets, o que han unit esforços. Però denunciava que sestà establint la cultura de la gratuïtat per les dues bandes, tant la dels consumidors com la dels productors. El director i presentador del programa Ànima del Canal 33, Toni Puntí, considera que la crisi ha afavorit la internacionalització perquè quan els creadors aquí shan trobat amb les finestres tancades, han tingut la gosadia de sortir fora i creu que sha de repensar l'exercici periodístic: El que em preocupa és com fem visibles totes aquestes iniciatives que surten fora del sistema, perquè els mitjans grans estem aviciats a atendre només la cultura institucional, que té molt pes, i hem desatès molt el teixit cultural de base. Tenim sectors culturals amb poca presència. Precisament, per recollir tot aquest teixit que no té cabuda als grans mitjans, va néixer fa dos anys el digital de cultura Núvol. El seu editor, Bernat Puigtobella, explicava que hi ha recursos que surten de la societat civil, de gent que emprèn posant-hi el capital humà, que fan coses molt interessants i que necessiten un altaveu. I això és el que nosaltres volem cobrir. I remarcava que parlar d'indústria cultural és un oxímoron, perquè la cultura ha deixat de ser una indústria i ha passat a ser un teixit públic de gent que fa servir els propis recursos per tirar endavant els seus projectes. El bàndol dels agents culturals secundava la idea que la crisi ha fet aguditzar lenginy, però només en part. Judit Carrera, directora de debats del CCCB, manifestava que la pèrdua de recursos obliga a buscar vies alternatives i estan creixent iniciatives als marges, petits focus culturals a les perifèries o als barris. Però això no ens ha de fer perdre la vocació d'una ambició més gran. Conformar-nos amb el fet que la cultura surti dels marges és fruit de la precarietat i és el reflex d'una falta de compromís polític mot gran. Enric Palau, sots-director del Sónar, reconeixia que en el camp de la música el que realment ha baixat és la quantitat, perquè gires de segons quins artistes ja no passen per Barcelona i hi ha hagut una caiguda molt important en el consum. Però ha sortit gent amb idees i menys recursos que han tirat propostes interessants endavant. Enguany, el cartell del Sónar presenta més que mai

propostes aquí, que ja han tingut molta projecció internacional. Però no és només per una qüestió de necessitat, sinó d'ambició: el mercat dels creadors no ha de ser Barcelona, ni Catalunya, ni Espanya, sinó que ha de ser mundial. Xavier Marcé, vicepresident de Focus, trobava la resposta a aquesta projecció internacional de la música feta aquí i al bon moment pel qual passa no en la crisi, sinó en les tecnologies. Vull creure que el Sónar programa música aquí perquè és bona, no per la crisi, i que la programaria igualment encara que nedéssim en labundància. Marcé és qui es va mostrar més escèptic: Amb menys recursos som més creatius? Això és mentida, és un mite. El que hi ha és una alteració global que ens obliga a viure més de productes que ja existien però que no havíem descobert. I en surten daltres, perquè es regenera el mercat. Però quan hi torna a haver capital, tot es reordena: algunes d'aquestes coses són aixoplugades pels sectors més estables i daltres desapareixen o segueixen en lanonimat. El que cal és posar en valor aquest potencial intangible de la cultura i que el sector financer es preocupi per aquestes coses. Els rols del periodisme cultural Entre els ponents es feia palesa la convicció que l'entrada en joc d'Internet ha fet canviar el paper del periodista. Per Enric Palau, manté un rol important de prescriptor, però ara el públic té accés a tota la música que vol. Per Bernat Puigtobella, el fet que als mitjans hi hagi menys espai per la cultura ha fet que molta informació hagi anat a parar als mitjans digitals i es necessita algú que filtri aquesta informació. Rosa Mora posava de manifest que la doble crisi de la premsa escrita, leconòmica i la de model periodístic, ha comportat la banalització. Si mires què és el més llegit de qualsevol diari digital, et poses les mans al cap. Mora comentava que, amb les reduccions de plantilla dels mitjans, les seccions de cultura no tenen prou gent per atendre tot el que passa adequadament. Però el fet que molts editors et segueixin perseguint et fa pensar que sí que té valor el que fem. Judit Carrera trobava a faltar la crítica cultural, perquè bàsicament, el tractament que es fa de la cultura és descriptiu. El que magradaria és poder contribuir al debat de la proposta programàtica que estem fent. És cert que la disminució de l'espai als mitjans és evident, però és una cosa que ve de fa temps. Falta una crítica de fons que treballi les idees subjacents a les propostes culturals que fem. El periodisme cultural sestà contagiand dels valors de la gestió, de la indústria, de les xifres i, quan es parla dequipaments culturals, es limita molt a la qüestió quantitativa. Però la mateixa Judit Carrera feia autocrítica: En realitat també això sha promogut des del propi sector, perquè hem estat els primers a dir que la cultura era un gran motor de desenvolupament econòmic. Aquesta prioritat econòmica ha fet que valors més intangibles de la cultura hagin passat a un segon pla. Toni Puntí, d'acord amb aquesta idea, apuntava que els meus caps mhan arribat a dir que feia un programa per vendre entrades i evidentment això no és així. La reflexió és necessària De què parlem, quan parlem de cultura? Xavier Marcé entén que, en cultura, cal distingir el que són continguts del que és lestructura. Perquè hi hagi un programa que pugui parlar de continguts, sense la pressió afegida de la venda, hi ha dhaver un programa de vendes. El problema és que, en aquest país, la cultura sentén com un tot i ens han explicat que això és el sistema cultural. Tenim un model que ho aglutina tot en una cosa que té poca utilitat, que són les pàgines culturals dels diaris. I es mostrava molt taxatiu a lhora de plantejar una solució: Cal una reflexió profunda del sector i canviar la governança. El principal problema de la cultura a Espanya i a Catalunya és lexistència de conselleries de cultura. Perquè és un departament sense cap altra

possibilitat que vestir un mainstream cultural oficial. I encara afegia que, de la mateixa manera, els diaris haurien de replantejar-se com articulen la seva relació amb la cultura. La que hi ha actualment és poc útil, perquè crea una confusió inicial bàsica. Quina és l'autonomia del periodista cultural? O el periodisme canvia de governança o difícilment podrà donar respostes al que aquí estem plantejant. Consumidors informats o sobreinformats? Els tertulians conclouien que les xarxes socials són unes grans aliades per a la producció i la difusió de la cultura, però amb matisos. Rosa Mora destacava que hem passat de tenir consumidors culturals passius a consumidors totalment actius, i que saben trobar allò que els interessa

Periodisme i Mitjans de comunicació

SELECCIÓ DE LES NOTÍCIES DEL SEU INTERÈS

Sardà denuncia l'"independentisme" dun sector de la premsa

Diumenge, 23 de març de 2014

Xavier Sardà ha criticat lindependentisme dun sector de la premsa catalana, fomentat segons ell per les subvencions als mitjans de comunicació. Qui li cantarà les quaranta al Govern? Ni Déu? , es pregunta. Sardà, en un article publicat aquest diumenge a El Periódico, considera que tanta publicitat institucional, tanta Corporació, tanta subvenció i el clima polític mateix han acabat reconvertint un ampli sector de la classe periodística catalana: independentisme acomodaticí. El simple fet que algú ho subratlli el converteix ja en un porqui-unionista. És de mal gust parlar daquest tema. Fa de mal patriota desitjar que els mitjans de comunicació no depenguin duna mateixa font de finançament: el Govern català, afegeix. El comunicador admet que no cal dir que les empreses són diferents, però poques sesforcen contra els alisis dominants i lajuda sonant. Mas, creu, ho té gairebé tot a favor, encara que ni ell sàpiga per a què. Sardà creu que és possible que avui en dia un periodista català del carrer ho tingui més difícil per fer una tasca crítica amb el nostre establishment. ¿Quan sortiran els nostres Gabilondos, Wyomings o Al rojo vivo a la catalana? ¿Qui li cantarà les quaranta al Govern? ¿Ni Déu?. També assegura que alguns amics periodístics de la Convergència Democràtica més silvestre són clars quan els micròfons estan tancats: «O aquí fotem un Kíev o no ens faran ni puto cas». ¡Glups!.

InfoVnzla: activismo contra la desinformación en #Venezuela

Diumenge, 23 de març de 2014

En contextos marcados por la censura y el control gubernamental de los medios de comunicación, el periodismo ciudadano juega un papel fundamental como aliado de la libertad de información. Esta es la situación que atraviesa Venezuela, en donde el periodismo ciudadano está llenando el vacío de información tras las violentas protestas vividas en Caracas el pasado 12 de febrero. A partir de esa fecha, muchos medios de información independiente están surgiendo por todo el país y InfoVnzla.com es uno de ellos. Este medio tiene como objetivo la difusión de noticias responsables sobre la situación actual de Venezuela, orientada a facilitar la construcción de opiniones debidamente informadas. Desde su página web nos invitan a compartir los artículos que publican en español, inglés, francés e italiano cuya autenticidad, aseguran, ha sido cuidadosamente comprobada por un equipo de redactores y comunicadores sociales venezolanos que no favorecen a ningún partido político. En su canal de Youtube podemos ver vídeos como este en el que, especialmente los jóvenes, manifiestan su decisión de luchar con la información para denunciar la difícil situación que siguen padeciendo sus ciudadanos. También puedes seguirles en su Twitter. [Pinche aquí para ver el vídeo](#) En este otro vídeo no cuentan por qué los venezolanos han salido a las calles de Venezuela a protestar: [Pinche aquí para ver el vídeo](#)